

Titus
ANDREI
—◆—
ROCADA

CAP. I

Cum am ajuns așa, un fel de mumie peru-
ană ? ! Simplu. Simplu de tot. Jucînd șah.
Jucînd o partidă de șah. O partidă ca toate
partidele de șah. Cu „deschideri”, cu „apă-
rări” — și restu’, tot tacîmul ! Acu’,
privindu-mă, să nu vă treacă prin cap să te-
lefonați cumva la Academie pentru daune în
legătură cu dicționarul vostru enciclopedic.
Păziți-vă de una ca asta. Șahul a rămas tot
șah — așa cum îl știm cu toții : cu pionii lui,
cu turnurile, cu regii și reginele lui, cu nebu-
nii lui. Că sînt legat fedeleș, sînt ; da’ asta e
altceva. Cu totul altceva. Nu un rege m-a țin-
tuit așa, de bunătatea asta de scaun tip
„grupa mică”, cu genunchii la gură ; nu o re-
gină — mergînd de-a lungul și de-a latul ta-
blei cu pătrățele albe și negre — mi-a pus, cu
delicatețe, e drept, masca de gaze pe figură ;

și nu un cal mă poartă închis în lada asta ceva mai mare decît o cutie de portocale undeva, la dracu-n praznic, în cine știe ce colț de țară. Sau, poate, peste hotare. Nu ! Cei care m-au făcut „mat” sînt alții. Cu totul alții. Alt „rege”, altă „regină”, alți „nebuni”. Șahul — jocul ăla cu pătrățele, cu piese simbolice și demodate — e doar un pretext. Pe cuvînt că e doar un pretext...

Trenul înainta încet. Cu viteza regulamentară. Nu-i păsa nici de „mumia peruană”, nici de celelalte aproape o sută de colete, mai mari sau mai mici, așezate ordonat, în funcție de stația la care trebuiau restituite depunătorilor : unele mai în față, altele mai în spatele vagonului, formînd între ele mici culoare, după un plan cunoscut de fiecare dată numai și numai de însoțitor. Nu-i păsa, după cît se vede, nici de însuși vagonul de mesagerii, amplasat tocmai în coada garniturii. (Spre deosebire de cel de poștă, cuplat imediat după locomotivă.) Trenul înainta încet, purtînd cu el, în cele șaisprezece va-

goane de pasageri, o imensă suflare ome-
nească. O lume dintre cele mai pestrițe : tu-
riști străini și autohtoni întîrziați pe litoral —
la Mangalia, la Venus, Olimp, Eforie, Con-
stanța sau Mamaia ; cîteva zeci de recruți
bine „făcuți”, potrivit tradiției, bînd de toate
— dar numai din sticlă — și cîntînd orice —
dar numai în timpul mersului ; olteni joviali,
parte dintre ei cu picioarele scoase din san-
dale, proptite „gospodărește” sub nasul veci-
nului, pe bancheta de vizavi, ori culcați pur
și simplu pe o banchetă fiecare, după ce, în
prealabil, au stins lumina și au blocat ușa cu
sumedenie de papornițe și damigene ; tran-
silvăneni tăcuți, veșnic uimiți de ceea ce se
întîmplă în jur, șezînd ușure pe marginea
băncilor, ca niște rude de-al doilea, sosite în
vizită la consăteanul lor proaspăt așezat
într-un oraș industrial, tocmai în celălalt ca-
păt de țară ; o mîna de juni și de june, ne-
admiși nici la concursul din toamnă al unora
dintre facultățile bucureștene, în goană după
ultimele sesiuni din provincie, calculîndu-și

sibilinic șansele și încurajându-se reciproc, mai mult prin denigrarea ălorlalți concurenți, nedefață ; navetiști blazați, cu baierele sacoșei sport trecute peste umăr, citind nepăsători ziarul ; muncitori de linie, cu gențile ingenios agățate de barele de protecție ale geamurilor, gata oricând de o șepțică în doi, fie și pe fundul șepcii ținute de un al treilea...

O lume dintre cele mai pestrițe — cum numai un tren care traversează aproape întreaga Dobroge, Bărăganul, Oltenia, Transilvania și Maramureșul poate aduna...

Trenul înainta încet, cu viteza regulamentară. Nici chiar atât de încet cum i se părea lui Mihai, legat fedeleș în „cutia de portocale” ; nici chiar atât de repede cum i se părea, pe de altă parte, lui Vintilă Ionașcu, însoțitorul de la mesagerii.

Așezat la masa din bucătăria vagonului restaurant, acesta își sorbea în tihnă obișnuita cinzeacă de țuică bătrână. (O prună cinci stele — cum o numea.) În tihnă, vorba vine. Azi avusese ghinion. Da, da — ghinion. De

obicei, între Vlădeasa și Pietreni nimeni nu depune — și, deci, nimeni nu vine să ridice — nimic (de) la mesagerii. Olteanul e fire chibzuită — își spun însoțitorii unii altora, la ieșirea din schimb, verificînd, așa, în glumă, dacă a fost sau nu ceva pentru Pietreni. Nu se-ncurcă cu mesageriile nici dacă duce cu el mobila pentru un apartament de trei camere. O ia acolo, în compartiment.

Da' ghinionul e ghinion — își zise Vintilă Ionașcu și după ce strecură ușurel „pruna” printre măsele, îi făcu vînt pe gît. Oricum, mîine dimineată o să aibă ce-i povesti lui Rață — schimbul lui pe 2001, la întoarcere.

— Bătrîne, la capitolul „evenimente”, notează : Azi-noapte, pentru prima oară în douăzeci și trei de ani de serviciu, am primit ceva și pentru Pietreni : o coroană de flori, cu o panglică mare, cît toate zilele — „Familiei îndurerate, sincere condoleanțe”. Asta, una la mîină ! Și doi la mîină : pentru același colet — un lădoi cît un „Frigerio” de-ăla mare, cu vreo zece de „Nu-l răsturna” și „Fragil” pe el

— am primit, contrar uzanțelor, două bacșișuri grase. Primul — de la depunătoare. „Pune-l cît mai în spate, te rog. Și ai grijă să nu se răstoarne, te rog. Și nu-l acoperi cu nimic, te rog.” Și pac ! mi-a băgat în buzunar o hîrtie de zece, de n-am mai avut timp să fac nimic. Al doilea — de la bărbat-su. „Soția mea ți-a spus să pui ăla tocmai acolo ? !” „Da” — zic. „Măi, măi, femeile astea — zice — pînă nu îți răstălmăcesc ele spusele... Adu-l chiar lîngă ușa, aici...” Și pac, mi-a băgat și el o hîrtie de-aia de zece în buzunar, luînd-o repede la sănătoasa.

Între timp, „mumia peruană” cugeta. (Pentru a restabili adevărul, trebuie spus că, oricum, Mihai nu se afla nici într-o lădiță de portocale, dar nici în ditai apartamentul, pe cît arată un „Frigero” ; lada — deși este cert că avem de-a face cu o improvizație — e numai bună pentru scopul în care a fost întrebuințată : ambalarea și expedierea unui băiat de 13-14 ani, bine dezvoltat.)

Totul debutase cît se poate de simplu. Cu mai bine de o săptămînă înainte de începe-rea școlii. Tocmai terminase de făcut ordine în echipament. Spălase ghetele de tenis, blugii, hanoracul, unsese curelele rucsacului. Totul în vederea „tregerii în rezervă” — bun pentru vacanța viitoare. Pentru vacanța de vară, firește ! Cînd, deodată, cunoscutul declic al radioemițătorului :

— Turn la G 8.

— Bine, turn la G 8 — a zis. De parcă Sebi, partenerul de joc, ar fi fost acolo, lîngă el, în locul aparatului...

„Turn la G 8.”

De fapt, făcusem deja primul pas spre cutia asta de portocale, în care mă aflu — conchise Mihai, în gînd. Următorii aveau să vină de la sine...

CAP. II

Turn la G 8 ! La asta nu s-ar fi așteptat. La orice, dar numai la asta nu s-ar fi așteptat.

Turn la G 8 ! O mișcare care nu spune nimic. Acum, în partida a cincea...

Prima a fost remiză. I-a făcut bucata un păcătos de pion, lăsat singur pe flancul stîng. O pătrățică, încă una, și încă una...

— Înaintează, nenișorule, înaintează, își spunea și privea disprețuitor bucata de lemn alb, ruptă la margini. Un nebun plasat la D 5 acoperea întreaga zonă, inclusiv locul unde pionul-regină avea să-și dea obștescul sfîrșit. De ce să-și facă griji ? ! Cu două mișcări înainte, fărîma de lemn s-a oprit, gînditoare parcă. Înciudat, Mihai era gata să-i plaseze un bobîrnac în scăfîrlie, s-o dea de-a berbeleacul pe birou, alături de ceilalți combatanți scoși din luptă : două ture, un nebun, un cal,

vreo patru pioni și — trofeul de preț — regina.

— Ei, băiețel, nu merge, nu merge ? !

Îl imita, fără voie, pe Matei Căciuleanu, noul profesor de matematici. Într-a șasea, când vechii profesori se purtau cu ei altfel, serios, ca între prieteni aproape, acesta îi trata cu „băiețel”. Erai la tablă și rezolvai o ecuație ; cum te opreai puțin, numai ce începea : „Ei, băiețel, nu merge, nu merge ? !” Și fetelor tot așa le spunea : „Ei, băiețel, nu merge, nu merge ? !”

De undeva, din flancul stîng și-a făcut apariția un cal :

— Șah !

A parat.

— Șah !

De trei ori la rînd — șah. În goană după regină, sacrificase amîndoi caii și acum nu avea cum să-i țină piept adversarului.

A pierdut eroic : nebunul de alb, regina, amîndouă turnurile, pionii... Tot ceea ce a putut face a fost să-și ducă regele, pe ocolite,

în fața mogîldeței albe, oprită la doi pași de potou. A fost remiză. Două zile, piesele au rămas nemișcate. Suveranul și ostașul de rînd continuau să se înfrunte. Cel de al doilea, învinsese...

A doua partidă a fost a lui, a treia tot a lui. Pe a patra i-a luat-o Sebi.

I-a luat-o pur și simplu de sub nas. Are Sebi ăsta un joc de cai...

Turn la G 8 !

Cînd a pornit spre birou, nici nu bănuia ce-l așteaptă.

Jocul prin radio începuse să-l scoată din sărite, dar n-avea ce face. În februarie anul trecut, în partida de fotbal de la Vărărie, Sebi se îmbolnăvisese. (De fapt trebuiau să joace mai târziu, în martie, în prima duminică. Au jucat mai devreme, în ultima duminică a lui februarie.) Era cald, pămîntul se uscaseră — numai bine de fotbal. Și totuși, Sebi a răcit.

— Are Sebi un talent să se îmbolnăvească, sărise a doua zi Maria.

— Cred și eu, mîine e teza de matematică,

îi ținuse Ana isonul...

Odată cu înaintarea în vîrstă, unii dintre colegi — fie din clasa lor, fie din altele, paralele — descoperiseră o „inatacabilă” formă de chiul : boala. Una-două se „îmbolnăveau”. Ba îi durea capul, ba stomacul — ba mai știu eu ce altă boală dădea peste ei. Așa, din senin, cînd nici nu te așteptai. Cîțiva se „îmbolnăviseră”, în ultima vreme, atît de des încît aproape că ajunseseră și ei înșiși să creadă în ce spuneau — în faptul că ar fi bolnavi.

Nu se știe cum, dar „îmbolnăvirile” astea se manifestau tare ciudat. „Epidemia” începea imediat ce se zvonea — din „surse sigure” — cum că la cutare sau cutare materie ar urma să se dea un extemporal. Sau și mai și — cu două-trei zile înainte de începerea tezelor !

Boala se manifesta însă nu la oricine, ci la aceia dintre elevi — dealtfel destul de buni — porecliți, cu totul și cu totul întîmplători, „tocilari”.

Ce să-și piardă ei vremea în clasă, la repetiții colective ? ! De ce să vadă ei dacă și cîțiu unii dintre colegii lor mai slabi la învățătură ? ! N-au învățat la timp ? Îi privește ! N-au priceput ceva ? Îi privește !

Bolnav și... cu burta pe carte, nenicule ! Lasă-i pe alții să-și bată capul cu Diți Vasilescu — o „moștenire” de la una din clasele a șasea de anul trecut ; cu Marietta György — o fată tare harnică, venită însă de curînd de la Tîrgu-Mureș unde, firește, a învățat în limba ei natală — maghiara — și acum întîmpină unele greutăți la română ; cu Gigi Poreanu, un băiat de zece la toate celelalte materii dară fără pic de aplicație la fizică și la matematici, încît de-abia, de-abia încropește o notă cumsecade...

Nu prea erau ei mulți „bolnavii” ăștia, dar, cu siguranță, mai erau. (Unii chiar cu încuviințarea părinților !) Așa că, la prima plenară pe unitate, au pus punctul pe „I”. Și dă-i și critică-i...

Numai că, după aceea, s-a sărit în extrema

cealaltă ; de unde, pînă atunci, se mulțumeau să privească, indiferenți la „bolnavii” de profesie, acum nimeni nu mai avea „dreptul” să fie bolnav. Fără un picior bine scrîntit, fără un antebraț rupt în două locuri și prins în ghips nu mai vor în ruptul capului să te creadă. Pînă și scarlatina sau hepatita nu sînt admise decît cu greu și asta numai și numai sub beneficiu de inventar : bolnavul nu poate fi crezut decît dacă însănătoșirea durează trei luni, din care cel puțin două trebuie petrecute, după tipic, în spital.

Pe scurt : unii au cam uitat că există și boli-boli, de-alea de bagă omul în pat cu sila. Chiar dacă este vorba despre un fruntaș la învățătură. Și chiar dacă în a doua, în a treia sau în a patra zi este teză la matematici.

Așa s-a întîmplat și cu Sebi.

Avusese 40°. În spital a stat două săptămîni. Convalescența a fost însă lungă. Atunci i-a venit ideea cu șahul. Cîteva numere de telefon și, hop !, l-a înșfăcat în cea mai strașnică competiție.

— Mihai ?

— Care ești ?

— Eu, Sebi !

— Ascultă, puștiule, nu termini odată cu porcăria aia, îl luase de sus șahistul școlii.

„Puștiul” a atacat pe departe : ce mai e pe la școală, ce mai face ăla, ce mai drege ălă-lalt. Mihai a mușcat din momeală ; și dă-i și turuie...

— Iar eu sînt foarte ocupat, încheie el după o jumătate de ceas de pălăvrăgeală — îmi fac radioemițător.

— Radioemițător ? !

— Îhî.

— De-adevăratelea ? îngăimă Sebi.

— Păi cum ? ! Dacă nu crezi, treci pe la mine.

Pîna la urmă a luat-o de-a dreptul, a intrat în subiect.

— Păi, dacă-i așa, n-o să jucăm șah prin telefon, cum aveam de gînd — o să jucăm prin radio. Cînd termini de montat, facem o partidă ? Vreau să zic : cînd termini de mon-

tat *cele două* radioemițătoare, facem o partidă !

— Puștiule, iar ai temperatură — îl persiflă Mihai, de la celălalt capăt al firului.

— Facem sau nu facem ? insistă Sebi.

Mihai se opri o clipă : va să zică de-ăștia îmi ești, puștiule !, ataci pe la spate. De cîteva săptămîni stai în casă, tocești toate cărtoaiile marilor maeștri, și acum, netam-nesam, arunci mănușa. Ba, pe deasupra, te-alegi și c-un microemițător ! Cărtoaiile de-o parte, tabla de cealaltă. Trai nineacă ! Și la urmă să mi te lauzi că ți-ai luat revanșa la papara din iarnă. Sfinte Sisoie, că tare zdravănă i-am tras-o, își aminti Mihai. Puștiule, puștiule... Da' las' că ți-o coc io. Și dacă nu ți-o place să nu-mi spui mie pe nume. Prin radio vrei ? Fie ! Prin radio vom juca. Da' nu așa, s-o știm numai noi doi ; nu băiețaș, nu și iar nu. O să știe toată lumea — Sebi și Mihai joacă partida cea mare, orice lovitură este permisă. Numai să te văd pe unde-mi scoți cămașa pe urmă ; o bătaie așa,

„la botul calului”, într-un campionat pe școală, mai merge. Ba nu e liniște-n sală, ba nu ai timp de gândire — scuze sînt întotdeauna destule. Să te văd eu însă ce obraz o să ai după o papară prin radio ! Cu maldărul de reviste pe masă, cu timp berechet...

— Hei, jucăm ? !

— Fie ; dar cu o „condiție”, răspunsese Mihai.

— ? !

— Să ai răbdare să-ți încropesc și ție o jucărie de-aia pe unde scurte. Nu te supără, nu ? !

CAP. III

Convalescența lui Sebi s-a terminat de mult ; școala așijderea. Mîine, poimîine se termină și vacanța mare ; partida începută cîndva, prin iunie, continuă însă. Și uite, acum, la scorul de doi și jumătate la unu și jumătate — cînd îi mai trebuie numai o jumătate de punct — Sebi expediază o mișcare din care nu poți ști ce-o să iasă : Turn la G 8.

De două zile, tot ceea ce înseamnă partidă de șah jucată vreodată și comentată se află pe biroul micuț, bleu-azur, de la etajul zece — și așa destul de înghesuit, bucșit de cărți. În trei partide, pozițiile erau asemănătoare. Oarecum asemănătoare.

Rezultatul — negru mută și pierde. Negrul — adică el, Mihai ! Mic la început, avantajul crește la mișcarea a doua și a treia. Restul — simplă formalitate : „lucrat” de la distanță,

regele sfîrșește undeva, pe flancul stîng, în fața armatei. Stupidă chestie !

— Mihai !

Tresare.

— Mihai !

Numele lui : Mihai. Numele lui — nerostit de nimeni ; auzit, totuși, atît de des în ultima vreme.

— Mihai !

— Mihai !

— Mihai !

În primăvară, la „Șapte contra șapte” — concursul interjudețean, unde școala lor a dat cel mai mare număr de pionieri — a fost ales să susțină proba tehnică a echipei. De la comitetul județean U.T.C. li s-a pus la dispoziție un microbuz, iar locțiitorul primului secretar i-a însoțit el însuși la București. „Tot am eu niște treburi la Comitetul Central U.T.C.” Ce treburi a avut nu se știe, că mai tot timpul locțiitorul primului secretar a stat cu ei. Cu președintele Consiliului județean al organizației pionierilor.

Unul dintre redactorii șefi — sau șefi ad-juncți, poate — unul mustăcios, cu statură athletică și părul mare, căzut peste ridurile groase ale frunții i-a luat în primire de cum au sosit în fața televiziunii. I-a condus prin redacție, prin studiouri, i-a invitat să rămână împreună cu el la vizionarea unui serial nou achiziționat — ceva cu un câine ; mare, bălțat și gras cât un vițel. Ce mai, i-a dus peste tot. Le-a spus cum o să fie, i-a pus să discute despre una și despre alta în fața camerelor de luat vederi. Au vorbit, au fost înregistrați. (Cel mai mult și mai mult i-a plăcut însă acolo, la regia de emisie, în fața monitoarelor, a imaginilor acelea multiple, reprezentând de fapt unul și același lucru văzut din unghiuri diferite.)

— Mihai !

Acolo, la televiziune, în plină emisie și-a auzit pentru întâia oară numele. Așa, ca acum, nerostit de nimeni. I se pusese în față un receptor defect iar el trebuia să-i găsească hiba, să o înlăture în cel mai scurt timp.

A băgat aparatul în priză, a deschis întreprătorul, apoi, cu şurubelniţa, a atins uşor fiecare piesă în parte — inclusiv şasiul.

Oare asta să fie ? Atît de simplu ? !

Unicul tub al amplificatorului era alimentat greşit, pe o bornă moartă — cum se spune.

Oare asta să fie ? !

A închis aparatul, a luat letconul şi, în doi timpi şi trei mişcări, a schimbat legătura la borna cu picioruşul lămpii — unde, de fapt, îi era locul. Apoi s-a sculat de la bancul de lucru. Aşa, fără să mai verifice lucrarea...

— Gata ?

— Gata — a răspuns.

De-abia atunci s-a uitat în jur. Adversarul său meşterea încă în jurul cutiei mari, dreptunghiulare — simplu şi inofensiv difuzor faţă de agregatele complexe cu care Mihai fusese obişnuit încă de acum doi ani...

În ordine, aparatele au fost apoi aduse unul cîte unul la masa juriului. Verificarea, contrar obiceiului, a început în ordine inver-

să : numărul 2...

— Bun !

Și el, el care nu verificase aparatul.

— Numărul unu...

Atunci și-a auzit pentru întâia oară numele. Așa, ca acum, fără să-l fi strigat nimeni :

— Mihai !

— Mihai !

— Mihai !

A tresărit. S-a uitat în stînga, în dreapta.

— Mihai !

Nimeni. Nu-l striga nimeni. Era chiar el — el însuși ; acolo, la București, într-o sală plină de lume, în fața reflectoarelor cu lumina — și mai ales, cu căldura — lor insuportabilă. În fața sutelor de mii ori, poate, a milioaneilor de telespectatori.

— Mi-hai ! a mai rostit el moale, în gînd. De data asta voit.

— „Buletin de știri. Organizația Națiunilor Unite. Secretarul general al O.N.U. a avut ieri o întrevvedere cu...”

Un ropot de aplauze, apoi galeriile înflăcă-

rate ale suporterilor prezenți în sală, amestecându-și scandările, chiuind, aplaudînd, căutînd să se acopere reciproc, într-o competiție ad-hoc, fără regulament și fără juriu, dar nu lipsită de emoții :

— Te-leor-ma-nul ! Te-leor-ma-nul !

— Hai, A-ra-dul ! Hai, A-ra-dul ! Hai, A-ra-dul !

— Te-leor-ma-nul ! Te-leor-ma-nul !

Se rezemă de marginile ferestrei. La Combinat, deasupra coșurilor, flăcările, aproape invizibile ziua, prindeau contur. De cealaltă parte a bulevardului, oamenii se mișcau încet, leneș, înotau parcă. Lîngă debarcaderul vechi — cîteva mogîldețe albe ; se ridicau în picioare, se ghemuiau, gesticulau anapoda. Din cînd în cînd se adunau una lîngă alta ; Mihai compara atunci noua lor formă cu o amibă uriașă, incredibil de albă, încercînd să înghită, rînd pe rînd, copacii, băncile, pilonul de pe uscat al toboganului. Erau pescarii ; de aici nu li se vedeau decît slipurile albe și pălăriile ori coifurile făcute din ziar. Dacă luai

binoclul totul căpăta sens, miracolul de o clipă dispărea ; fiecare picior al amibeii avea un chip și un nume, de cele mai multe ori cunoscute : Ilie a lui Lapte, Chiru, Vasile Vasile, Trei Cîrlige — undițari vechi, năvăliți la pește încă înainte de școală.

Turn la G 8. Sebi s-a prăjit, probabil, toată ziua la soare și acum jubilează, nemernicul. Simți furnicături în mîna stîngă ; se sculă și-și scutură puternic brațele. Trase apoi încet, încet storurile. Și, pentru întîia oară, simți că întunericul camerei îi face bine.

Ațipise. Ațipise și visase. Și — culmea — știa că visează. Și așa, în somn, se dusesese să-i ceară Puștiului socoteală. A străbătut tot orașul : de la rafinărie la Casa de cultură, de la Tribunal la șantierul teatrului, de la Vărarie la Institutul Pedagogic. Peste tot da însă de Livia ; avea în mîini o pancartă mare, albă, cu litere de tipar. Ce anume scria, nu-și amintește. Cu siguranță, sora lui era aceea care vopsise literele în pătrate alb-negru, ca tabla de șah. Așa, să-i facă în necaz. Dacă nu

era soneria...

A deschis ușa !

— Tu erai ?

În ușa întredeschisă — Sebi. Însuși Sebi.

Două ore încheiate au discutat despre una, despre alta — cîte-n lună și-n stele ! — numai despre șah nu. L-au demontat bucăți-bucățele pe Ion Ionescu, șeful lucrărilor practice („Vede meserie”, zicea Mihai. „Un receptor cu trei etaje, floare la ureche ; pentru el, lumea începe de la televiziune încolo”, întărea Sebi. „Ăia de la «Petru Maior» spun că Matache al lor îl taie.” „Povești ! Matache ? ! E de mecanică ! Și nu pun eu electronica alături de mecanică. La electronică să-l văd ; tranzistori, pensete — chirurgie nu alta !”) ; l-au promovat pînă în campionatele mondiale din 1980 pe Amzuică, extrema stîngă a claselor a șaptea, l-au mutat la Șantierul Naval pe tatăl lui Costică Pantea, mare amator de navigație, și — în sfîrșit — l-au determinat pe primar să schimbe traiectoria conduitei de gaze. Drept care au și hotărît extinde-

rea terenurilor de tenis...

Surprinzător însă, nervii Puștiului au cedat :

— Eu o să plec...

— O să pleci ? ! ?

— Da, o să plec !

S-au privit în ochi ; lung, semnificativ — doi cocoși înainte de luptă.

— Bine !

— Biiineee...

Cînd au ajuns la ușă n-a mai răbdat. Dacă n-ar fi fost gazdă, l-ar fi luat pur și simplu de guler.

— La o adică, și mîine e zi, nu ? Și dacă nici mîine nu-ți dau mișcarea, tot nu e cazul să te deranjezi pînă la mine, nu ? ! Și dacă nici mîine nu-ți dau mișcarea, pot cere suspendarea partidei pentru trei zile, nu ? ! Regulamentul, a cărui copie o am în buzunar, prevede asta, nu ? ! E doar regulamentul nostru, nu ? ! Și l-am semnat amîndoi, nu ? !

Sebi se face mic, mic de tot. În căpățîna lui blondă, netunsă de-o vară întreagă, cineva

turna fundația unui bloc cu douăzeci de etaje.

Își reveni însă mai repede decît te-ai fi așteptat. De nervos, era însă nervos. Își îndoi pentru a doua oară marginea pantalonilor, și așa destul de scurți.

— Știi, Mihai, e cam mult...

— Ei, nu mai spune ! sări Mihai.

— E chiar prea mult și prea grosolan.

— Zău ? !

— Tocmai voiam să-ți spun : în ultimele trei zile am fost plecat la mare ; așa, pe nepusă masă, mama ne-a luat într-o excursie pe litoral ; n-am putut scăpa...

Dacă la Sebi s-au turnat fundațiile, la Mihai s-a construit întreg blocul, inclusiv o supraetajare.

— La...

— La mare, întări Sebi în vreme ce lunganul căuta un loc să se așeze.

— Adică tu îmi ești dator cu o mișcare ?
încearcă Mihai să traducă.

— Ei, și ? !

Lui Sebi îi scăpa nuanța. Și nici Mihai nu-i explică despre ce e vorba. Lăasă lucrurile așa...

Totul era însă cît se poate de limpede : Sebi fusese plecat la mare („Pe cuvînt de onoare ?” „Pe cuvînt !”) ; altcineva făcuse apelul.

Dar cine ? Și de ce ?

CAP. IV

— Seeebiii !

Nimic.

— Sebi !

Nimic. L-a căutat prin radio — n-a dat de el. L-a căutat la telefon — așijderea. Puștiul se dăduse pur și simplu la fund, nu era de găsit. Probabil treăluiește pe undeva prin grădină, s-a gîndit Mihai. Așa că, dis-dimineață era la Sebi, în fața porții. A sunat de cîteva ori la rînd, după semnalul lor :

— Ta, ta, ta, taaa ; ta, ta, ta, taaa...

Nimic.

Nici Sebi, nici frate-su, Spagheti.

Nimeni. Sebi stă numai cu Spagheti și cu maică-sa într-o căsoaie lungă cît un vagon de tren, cu prispă, cu stîlpi de lemn încrustați, vopsiți în verde. În spatele casei — o grădină cu straturi de legume, de flori, în-

conjurată jur împrejur de salcîmi.

— Seeebiii !

Mihai apasă încă o dată pe sonerie :

— Ta, ta, ta, taaa ; ta, ta, ta, taaa...

Din casă, fluieratul micului generator de ton — montat chiar de el însuși, de Mihai — se aude clar. Îndepărtat, dar clar :

— Ta, ta, ta, taaa ; ta, ta, ta, taaa...

Unde dracu' s-a dus ăsta, domne, așa cu noaptea în cap ? Și el și macaronaru'. Parcă au intrat în pămînt.

Involuntar, Mihai apasă pe clanță. Pe clanța porții. E descuiată. Asta înseamnă că Sebi e pe undeva, pe aproape. Așa că intră și se așeză lîngă cișmea, pe capacul de fontă al racordului pentru grădină. Printre frunzele verde închis ale zarzărului de alături străbat cîteva raze de soare ; calde, moi, catifelate. Soare de toamnă !

Stă și așteaptă. Dacă poarta este deschisă, Sebi trebuie să fie pe undeva, pe aproape. Sau el, sau frate-su. Spagheti o fi dat fuga la băcănie să-și ia un pachet-două de paste.

Ăstuia dacă-i dai numai paste, numai paste făinoase mănîncă. Colțunași, fidea, macaroane, melcișori — nu importă, paste să fie ! Cu lapte, cu zahăr și griș, cu brînză sau — ehe, delicatese — date prin unt încins și cașcaval ras, cu sos de roșii și ciuperci...

Doamne, dumnezeule, la cîte ispite e supus bietul Spagheti ! Și culmea, porecla nu i se trage de aici. Nicidecum !

Se zice că la un antrenament — Spagheti e în echipa de pitici la „Chimia” — Adrian, că așa îl cheamă pe adevăratul său nume, primește o pasă în careu. Driblează pe unul, pe altul, trece și de stoperul măturător. Și rămîne așa, față în față cu portarul. Ăla, înnebunit, dă să-l atace. Puștiul îl driblează. Galeria urlă de plăcere. Numai că, singur în fața porții, puștiul nu trage. Se întoarce către portar, alunecat în genunchi, undeva, în spațele lui. Și ce credeți că face ? Ce credeți că face acolo, singur în fața porții goale ? ! Îl ajută pe ăla să se ridice — și-i arată poarta. Adică, treci acolo portar, ce dracu'. Și ăla,

luat pe negîndite, trece în poartă. Galeria — un sloi de gheață. Ceilalți douăzeci de jucători — la fel. Moment în care puștiul pune capul în piept și se repede cu sete în minge.

Cine să apere un gol gata făcut ? !

— Bravo, mă... Spagheti — a strigat cineva din galerie rupînd tăcerea.

Și, deodată, toată tribuna a început să scandeze :

— Spa-ghe-ti ! Spa-ghe-ti ! Spa-ghe-ti !

(Nu-mi venise în minte numele italianului ăla, Facheti — a explicat, mai târziu, suportorul.)

Mihai arde de nerăbdare. Se perpelește. Trebuie să se sfătuiască neapărat cu Sebi. Neapărat. Cum de nu se gîndise pînă acum ? Și era atît de simplu. Simplu ca oul lui Columb : lui Sebi nu-i spusese nimic !

Porumbeii ies din hulubărie — un coteț mare, încăpător, cu tot soiul de polițe și policioare, amenajat printr-o despărțitură de zid, făcută în magazia de lemne. Ies și se duc zoriți undeva, în spatele casei. Dinăuntru, puii

piuie de-ți sparg timpanele. Cîțiva, mai răsăriți, au ieșit deja pe policioarele mari, triunghiulare, tăiate jos, în ușă. Au ieșit și se mișcă tofolog în jurul lor înșile :

— Piii, piii, piii...

Voliera mare, de rapiță — o plasă subțire, cu ochiuri mici, rombice — înconjoară hulu-băria. Sus, în acoperiș, un dreptunghi mobil, prins în balamale, stă ridicat și proptit într-un pop. Prin spațiul lăsat, porumbeii intră, ies — după chef.

Are porumbei frumoși, Sebi. De rasă. Cu ciocul mic, gros, cu gene încadrate de chena-re subțiri să zici să sînt trase cu pensula ! Albi, cu pene mari, vineții, vărgate de două-trei ori cu negru. Cu negru sau cu vînat. Un vînat închis, aproape de negru. Gălățeni. Țștia zboară sus, sus de tot, trebuie să pui bi-noclu' să-i vezi. Și zboară așa ore în șir. Sebi spune că uneori rămîn acolo, sus, și peste noapte. Țștia sînt cei mai buni dintre cei mai buni.

Și dacă spune Sebi, așa o fi. Altfel, cum ar

da unii, oameni în toată firea — tehnicieni la Institutul de cercetări geofizice, strungari la uzina mecanică, avocați, doctori — cîte o sută-două de lei pe doi amărîți de pușori cu caș la gură, cu tuleiele încă nedesfăcute, de nu ți-ar ajunge să sature nici măcar o mîță !

— Aștepți de mult ? !

Sebi duce cu el două sacoșe cît toate zilele, gata-gata să atingă pămîntul. Mihai fuge și închide poarta.

— Mi-au rupt mîinile, se vaită Puștiul.

Mihai se face că nu aude. Întreabă :

— Da' ce-ai acolo ?

— Zoană.

— Ce-i aia ? !

— Ce-ai auzit : zoană — zise Spagheti, venind din spatele casei. Zoană pentru porumbi. Tocătură de grîu, neghină, mei. Ce pică la spatele mașinii de treierat, printre site. Zoană — de la asociație.

Mihai uită și de Sebi, și de zoană — stă și privește cu gura căscată la macaronar. Dacă ar putea, l-ar mîncea ; așa, cu tricoul lui cu

numărul 12 pe spate, cu șapca de jocheu, trasă pe ochi.

— Bine mă, tu aici erai, în spatele casei ?

— Ahă !

— Și de ce nu răspunzi, mă ; ești nebun ! ?
Mă lași să fac scurtă la gât strigînd ?

— Da' ce, pe mine mă strigai ?

Și Spagheti intră în volieră, după care închide ușa pe dinăuntru. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, își vede de-ale lui. De porumbei, adică :

— Puii-puii, puii-puii !

Fără să vrea, Mihai a ajuns la ușa volierei. A ajuns, e un fel de a zice ; mai bine spus, a sărit.

— Lasă-l în pace, nu știi cum e, intervine Sebi. Zi-i Spagheti și gata !

Apoi, către frate-su :

— De ce nu răspunzi mă, omului...

— De-aia. Ce, pe mine mă strigă ? ! Pînă și la telefon vă sunați așa, numai între voi, după cod. Mare brînză...

— Puii tatii, puii tatii !

„Tatăl” e cu doi ani mai mic decît Sebi — împlinește 11 tocmai în decembrie, în ajunul revelionului. E însă ceva mai răsărit de statură decît alții la vîrsta lui. Ceva mai răsărit și mai gras. Cu frate-su seamănă numai la păr. La fel de mare, cînepiu, purtat peste frunte.

Sebi duce zoana în magazie. O răstoarnă într-un sac mare, de hîrtie.

— Ce zici, mi-ajunge o lună ? !

Mihai ridică din umeri. De unde să știe el cît mănîncă liota de vărğați ?

Sebi strecoară printre degete doi-trei pumni din amestecătura de boabe, închide magazia. Așa, cu lacătul și cu cheia — și cheia o bagă în buzunar. Dacă nu are grijă de trebușoara asta, Spaghetti îi îngrașă pe vărğați de nu mai pot zbura nici pînă la marginea volierei. Darmite sus, sus — să-i cauți cu binoclul !

Au intrat în casă. Mai precis, în camera lui Sebi. Camera din față. Pe masă — coli de hîrtie albastră, tăiate pe jumătate, o coliță de

etichete și, alături, lângă tabla de șah, un morman de caiete. Și de dictando, și de matematică. „Boala” lui Sebi, constată Mihai, în tăcere — urăște maculatoarele. În toată casa n-ai să găsești un maculator. De când îl știu își ia notițe numai și numai pe caiete liniate, de matematică.

— Sebi...

Mihai dă să zică ceva, dar se oprește. Sebi pare surprins. De unde atîta timiditate la Mihai ? Nu l-a mai văzut așa dintr-a patra, de când cu pariul de la școală. Dacă și ăla se poate chema pariu...

Să fi fost prin decembrie. Vasile Vasile și cu alți vreo doi — toți din blocul B 8 — n-au altă treabă : se iau la întrecere. Care zvîrle mai bine la țintă cu bulgări de zăpadă.

— În stîlpul din fața școlii ?

— Nț !

— Da' unde, întrebă Vasile ?

— Sus, lângă cești, răspund ăilalți.

— Lângă cești să fie.

Și bulgării au început să zboare unul cîte

unul : zvîrrr, zvîrrr, zvîrrr...

Ai naibii bulgări. Trec ba în stînga, ba în dreapta stîlpului. Nici unul nu se oprește unde trebuie. Sus, între cești !

— Vedeți să nu dărîmați bunătate de stîlp, sare Mihai de pe partea cealaltă a străzii.

Sebi îl trage de mîneacă. Adică : lasă-i, mă, tu cu ăștia te pui ?

Mihai nu-l ascultă.

— Fac pariu că acu', după ce l-ați speriat, tremură bietul de frică, mai va să-l nimeriți !

Aia se opresc din azvîrlit ; dar nu și din făcut bulgări. Își face fiecare cîte o grămăjoară zdravănă, îi bat cu pumnii — gheață nu alta. Și, nici una nici două, îi înconjoară pe Mihai și pe Sebi.

— Dacă nu-l atinge din trei bulgări...

Și Vasile Vasile îi arată stîlpul.

— Da' de ce din trei ? sar ăilalți, puși pe bătaie. Dintr-unul !

— Din trei am zis, din trei rămîne — se răstește Vasile la ei. Nu din milă pentru Mihai, din orgoliu.

— Dau eu, sare Sebi.

Aia nimic și nimic : Mihai. Pariu ai vrut, pariu ai, frate Mihai !

Un bulgăr...

Al doilea...

— Trei am zis — îi reamintește Vasile Vasile ; așa, să-l „încurajeze”. Era și „nevoie” : bulgării zburaseră anapoda, la doi metri de stîlp !

— Unghiul e de vină, unghiul, zice Mihai și se dă ceva mai într-o parte :

— Zvîrrr !

...Și geamul de la cancelarie s-a făcut țândări-țândărele. Fulgi de zăpadă !

Acu' — Mihai arată tot așa, timid și spășit. Ca atunci. Numai rama geamului îi lipsește.

— Sebi, ții minte, acum patru zile, cînd ai venit la mine...

— A, cînd m-am întors de la mare, sare Sebi.

— Da, zice Mihai. Și se apucă de-i istorisește întreaga tărășenie.

Afară, Spagheti își face de lucru cu o pere-

che de voltați. Niște cloncani cît toate zilele — mari cît o găină, ciocoși — albi ca laptele. Minune, după ce au stat atîta timp în mîinile durdulii și nu întotdeauna curate ale macaronarului. Acesta ține cu orice chip ca dropiile astea zburătoare să-i mănînce din palmă. Își umple cu boabe buzunarele pantalonilor, le face doldora. Aruncă apoi rotații pe casă și, cu mîinile căuș, pline de boabe, încearcă să-i ademenească :

— Biți-biți, biți-biți, biți-biți...

Bălanii — nimic. Tot pe streășină. Bîțîie din gîturile mari, de lebădă, cu capetele aplecate sașiu, spre pămînt.

— Biți-biți, biți-biți, biți-biți...

— Mai repede o să-ți mănînce din palme tărcata tușii Dorina decît purceii ăia — glu-mește cîteodată Sebi pe seama macaronarului.

Și n-ar fi de mirare să aibă dreptate. De cînd au montat voliera, în primăvară, tărcata, pisica tușii Dorina, e mai tot timpul flămîndă. Pe cînd „purceii” lui Spagheti...

— Și ce vrei, mă, ce, vrei să-i țin nemîncați ? Ăștia nu sînt din lemn !

— Să-i ții, dacă ai chef să-ți mănînce din palmă.

— Porumbeii sînt una și șahul alta !

— Just, bine zis !

— Păi vezi...

— Văd, cum să nu văd.

— Atunci ? !

Atunci tot ca mine rămîne, gîndește Sebi, bătîndu-l pe macaronar pe umăr :

— N-or fi ei din lemn, ca pionii, regele și nebunii mei dar să știi că, oricum, de hrănit se hrănesc cu același lucru !

— ? !

— ...cu inteligență !

Și fratele mai mare își vede de ale lui.

Spagheti a trebuit să-și calce în cele din urmă pe inimă. Dar și rotații prea o făcuseră fiartă. Au stat o jumătate de zi, pînă s-a înserat de-a binelea, pe muchia jgheabului. Cu aripile lăsate în lături, cu gîturile plecate năglabiu, promițînd parcă, din clipă în clipă,

o coborîre, dar neținîndu-și nici măcar una dintre promisiuni.

— Biți-biți, biți-biți.

Spagheti făcuse scurtă la mînă tot oferindu-le grăunțele mari, galbene, de porumb. S-a jurat că dacă nu coboară le-o coace el. Rotații n-au ținut însă deloc seama de amenințări. Și, pînă la urmă, au pățit-o. Spagheti i-a închis separat de ceilalți porumbei, într-o colivie mare, rabatabilă, cu margini duble, de pînză cauciucată. Și aproape douăzeci și patru de ore le-a dat numai apă. „O ceașcă pe cap de locuitor.”

Chinul se pare că a fost însă mai mare pentru el decît pentru „purceluși”. Toată ziua, din oră în oră, a fost în volieră, în fața cuștii — dacă li se întîmplă ceva ? ! Au băut rotații apa și, după asta, au lungit gîturile spre cer. Gîturile lor mari, de lebede. Acum Spagheti profită de absența lui Sebi ; îi scoate din colivie și-i aruncă sus, pe culmea casei.

— Biți-biți, biți-biți, biți-biți.

Se pare însă că rotații s-au obișnuit cu apa ; sînt sătui.

— Biți-biți, biți-biți.

Porumbița se urcă pe muchia hornului și-și ciugule, cochetă, penele cozii. Are și de ce. Să stai închis într-o colivie, nu-i tocmai ușor. Chiar dacă nu sînt porumbei de înălțime, ca gălățenii, rotații sînt totuși porumbei. Păsări. Vietăți învățate cu libertatea. Doar nu degeaba se spune — liber ca păsările cerului...

— Biți-biți, biți-biți, biți-biți.

Fir-ar ea să fie de cochetă, cum își mai aranjează penajul, cum ia cu ciocul fiece fulgușor ; într-adins parcă. Bărbătușul e mai puțin pretențios : în doi timpi și trei mișcări și-a pus ordine în pene. Numai că un porumbel nu-și lasă porumbița singură pe culme nici să-l iei la goană cu pietre. Turuie în jurul ei, zboară în stînga și în dreapta, aprinde și mai mult nerăbdarea băiatului :

— Biți-biți, biți-biți...

Fără să-și dea seama, a ajuns în dreptul

ferestrei de la camera lui frate-su. Ce n-ar fi dat Sebi pînă mai adineauri, pe o scenă ca asta : Spagheti ajuns la vorba lui ! Și cum s-ar mai fi revanșat Spagheti — flămînzi, porumbeii stau totuși sus, pe culme ! — dacă nu ar fi fost chiar atît de prins în toată ches-tia. Acum Spagheti nu are însă ochi decît pentru bucățica aia de zăpadă involtă, de pe marginea hornului ; iar, dincolo de perdele, Sebi nu are ochi și, mai ales, urechi decît pentru Mihai. Dacă dorește, Spagheti poate să se urce cu boabe cu tot pe casă. Sau să încerce să-și coboare rotații ținînd în pumni nu boabe, ci însăși pisica tușii Dorina — îl privește...

În colțul opus caietelor, înspre Mihai, s-ar părea că masa se acoperă mereu și mereu, din cinci în cinci secunde, cu un strat de praf gros de două palme : de cîte ori trece înainte și înapoi, așa ca acum, Sebi își plimbă mîna peste colțul cottonului vernil, brodat cu flori albe și mari, cu care este acoperită. Cottonul este însă curat lacrimă — dacă o lacrimă

poate fi și așa, vernil, ca fața de masă. Puștiul simte însă că praful există. Așa, de două palme — undeva, în altă parte...

De dincolo de fereastră pătrund — monotone pînă la exasperare — chemările duioase ale lui Spagheti : Biți-biți, biți-biți, biți-biți ! Dar cine să le bage în seamă ? Mihai — care are ce are pe suflet ? Sebi — care se plimbă încolo și-ncoace, ca un leu în cușcă ?

— Și mie de ce nu mi-ai spus, mă ?

Mihai tace. Chiar, de ce nu i-o fi spus ? ! Nu era, oare, Sebi cel mai bun prieten al lui ? De cînd cu partida asta de șah, nu era, oare, Sebi cel mai bun prieten al lui ?...

— Pantelică o fi mai breaz decît mine, poate...

Înghite, frate Mihai, înghite ; tu singur ți-ai făcut-o. Tu, cu căpșorul tău. Cu ideile tale bine ascunse sub părul negru, cîrlionțat, de oiță. Așa, de oiță...

— Ori alde Măcăilă, continuă Sebi, readucînd în circulație o poreclă veche a lui Ștefan și Andrei. Și te pomenești că mai sînt

și alții...

— Păi... sînt, îngăimă Mihai.

— Zău ? !

Drept răspuns, Mihai se apucă și completează lista :

— Puiu și Tranzistor.

Puiu ? Puiu ? ! Puiu !

Sebi s-a enervat de-a binelea. Va să zică, pînă și Puiu ! Cu Puiu a avut el, anul trecut, o neînțelegere...

Pe atunci Sebi stătea singur, într-o bancă din fundul clasei. Într-o zi aveau teză la zoologie. Ăla vine așa, nitam-nisam, și se așează lîngă el, în dreapta.

— Ce cauți, Puiule ? Treci la locul tău !

— De ce ? întreabă ăla. Așa, în răspăr.

— De-aia, pentru că nu aici e locul tău. Treci în primul rînd și ia-ți notițe, frățioare. Ia-le conștiincios, ca în toate zilele și toți anii de pînă acum !

Puiu — nimic și nimic. Nici gînd să plece !

— Treci, mă, nu auzi ? Treci la locul tău !

— De ce, să te așezi tu în care loc vrei, un-

de e subiectul mai ușor ?

— Da, mă, da. Așa am să fac, ce vrei ? Aici e locul meu, aici stau ! Nu umblu ca alții, cu traista-n băț !

Cu toate insistențele, Puiu a rămas însă acolo. N-a plecat nici după ce s-au dat subiectele. A rămas... Și la teza aia a luat un patru cît el de mare.

— Altcineva mai știe ? întreabă Sebi.

Mihai dă din cap. Nimeni.

— Că doar nu era să ne ducem și să întrebăm tot cartierul : oameni buni, în jocul de șah dintre mine și Sebi a intervenit cineva. Nu știți dumneavoastră cine ? Și de ce ?

— Ei nu, nici așa — se îmbună Sebi ; da' la mine tot trebuia să fi venit. La urma urmei, cel care a expediat mișcările aş putea fi tot eu.

— Cum adică ? se sperie Mihai de-a binelea.

— Foarte simplu. Eu să le expediez, dar tot eu să fac pe nizmăiul. Să te fierb nițel...

— Nu, asta nu se poate !

— Păi sigur că nu se poate ! Pentru că, vorba lui nea Grigore : „E chestii care se face și e chestii care nu se face !”

Băieții rîd. Nea Grigore, administratorul și, totodată, responsabilul cu echipamentul sportiv al școlii este un om de o cinste proverbială. Cinste și încredere cu care îi creditează și pe ei, elevii din clasele superioare. Vrei să joci un meci de fotbal ? Te duci la nea Grigore. Ceri aia, ceri ailaltă... Nea Grigore îți dă cheile magaziei :

— Luați ce vă trebuie și treceți totul aici. Și-ți întinde o coală de hîrtie. Treceti orice, pînă și un șiret. Să se știe de ele. La o adică, să vadă comisia de control unde sînt...

— O să luăm vreo două, trei perechi de ghete în plus, nea Grigore, glumesc băieții.

— Luați, tată, dar treceți totul acolo, pe hîrtie, și puneți hîrtia sub haltera aia mică, de pe birou...

— Nu, nea Grigore, le luăm așa, peste ce trecem pe listă. Le luăm cu noi, acasă...

Nea Grigore rîde. Fața lui lată, brăzdată de

riduri, se luminează ca o zi de vară :

— Mă copii, măi, pe cine vreți voi să păcăliți, măi ?

— De ce să te păcălim, nea Grigore ? Zicem și noi așa. Dacă într-o zi unul pune totuși mîna și ia ?

— Nu ia, mă tată, nu ia. Pentru că, vedeți voi, în viață e chestii care se face și e chestii care nu se face. Și asta nu se face...

Da. Nea Grigore are dreptate. „E chestii care se face și e chestii care nu se face.” Sebi nu are de gînd să reia totul de la capăt. Să lungească la nesfîrșit ciondăneala cu Mihai. I-o plătește el mai tîrziu. Altfel. Sau, de ce nu, chiar acum ? ! Prilejul e cît se poate de bun. Nu se chinuie ei șase de cîteva zile bune să-l găsească pe intrus ? Nu și-au rupt ei pîngelele umblînd după unul și după altul ? Douăzeci și opt de suspecti, auzi ? ! Nu au scormonit ei în stînga și-n dreapta fiecă mișcare a ăloră ? Și nu s-au dovedit, oare, toți aceștia nevinovați ca niște prunci nou născuți ? Și nu au venit ei acuma să-i ceară aju-

tor ? Prilejul e numai bun ! Mai bun decît s-ar fi aşteptat ! Da, da — mai bun chiar decît s-ar fi aşteptat !

Ehe, puîsorilor, vă arată el Sebi deducţie. Vă învaţă el că nu e totul să ai şiruri de zece la matematici — ca Mihai ; că nu e totul să ştii să mănînci scheme radio pe pîine, dimineaţa la prînz şi seara — ca fratele Tranzistor ; sau să nu fi luat în viaţa ta o notă sub nouă — asemeni preabunului Pantelică.

Toate astea sînt bune. Chiar foarte bune ! Cu o condiţie, însă : să ştii să le întrebuiţezi. Să ştii cînd şi unde să le întrebuiţezi !

— Şi voi ce propuneţi ? întrebă Sebi.

— Cum adică... NOI ? !

— Voi, cei care v-aţi ocupat pînă acum de caz.

Va să zică, noi — de o parte ; el — de cealaltă. Bună chestie ! Ce-o fi crezînd Sebi ăsta despre el ?

— Ştii ce, eu zic să vii şi să asculţi mai întîi banda. După aceea, mai discutăm.

Mihai se uită ţintă la Sebi. L-a tăiat. E sigur

că l-a tăiat...

— Banda ?

— Înregistrarea ultimei dintre cele două emisiuni ale intrusului — „Turn la G 8. Roca-dă” —, urmată de o melodie ușoară, tărăgănată. Pe prima, îți dai seama, nu aveam cum s-o prevăd...

— Păi, dacă ultima dintre emisiuni e pe bandă, stăm bine. Altfel se discută ! Un amănunt, cât de mic, poate dezvălui multe. Da, da, chiar foarte multe. De ce nu ai spus așa de la început ?

Stăm bine — repetă în gând Mihai. Stăm — adică noi toți, nu așa : noi — de o parte, tu — de cealaltă. Așa îmi placi, Puștiule. Așa îmi placi foarte mult. Mai vii de-acasă...

— Spaghete !

De undeva, de sub streășină, Spaghete îi face semne disperate : „Taci mă, ce dracu’, ești nebun ? ! Nu vezi, bălăioara e coala, pe margine...”

— Spaghete, nu se aude ? !

Înfuriat, puștiul azvîrle boabele în fereas-

tra deschisă, în pereții casei, unde se nimește. O ia la fugă. Rotații, desigur, zburaseră de mult sus, pe marginea hornului.

— Uită-te la el, zice Sebi. Toată ziua se ține scai de coada mea, spune că nu-l bag în seamă. Și acum, când am treabă cu el, turbează ; vrea să însămânțeze porumb pe tabla mea de șah.

— Spagheti !

Acesta dispăruse însă. Ori plecase, ori era ascuns pe undeva și nu vrea să răspundă. Macaronarul e în stare și de așa ceva. Pentru orice eventualitate, Sebi a încuiat ușile și a pus cheia sub streășina de la cotețul lui Haiduc — o corcitură de lup și ciobănesc, gri-roșcat, cu o floare mare și albă în capul pieptului.

În mijlocul curții, înghițind bezmetic bob după bob, cloncanii lui Spagheti. Vorba proverbului : după ploaie și furtună mai vine și vreme bună.

CAP. V

O întâlnire la debarcader, duminică după-amiaza ! Cu numai câțiva ani în urmă așa ceva ar fi fost de neînchipuit. Trebuia ori să-ți fi pierdut mințile, ori să vrei să scapi pur și simplu de întâlnirea cu pricina. Locul clocotea de lume, nu alta. Sau pe stadion, sau la debarcader — totuna. Numai că aici aveai pe lângă „avantajul” aglomerației, încă un „atu” : oamenii erau dezbrăcați, iar după slip mai va să identifice pe unul sau pe altul. Limba îngustă, de nisip, era cea mai căutată. Te așezai lângă mal, te acopereai ușurel-ușurel cu praful galben-roșietic, cald, mătăsos. Întii un picior, apoi celălalt, trunchiul... Nisipul se lipea de pielea udă, se încleia parcă. Și, în timp ce ochii stăteau închiși, mâinile continuau să cărăușească. Încă un pumn de praf cald, și încă unul, și încă unul.

Cîteodată, printre degetele ușor desfăcute, gata să-și descarce plăcuta povară, se strecura cîte o piatră. Atunci era o adevărată desfătare. Duceai mîna deasupra abdomenului și așteptai. O clipă, două... În funcție de stratul de nisip cu care reușiseși să te acoperi. Și, deodată, piatra devenea o realitate pentru întregul tău corp, prindea viață, se lua la luptă cu tine.

— Cum adică, te pui tu cu mine, mă, țică. Tu, mă ? ! Uită-te la tine, față palidă : e de ajuns să treci pe lîngă o frunză de bozie și gata, dai fuga la doctor să-ți oblojească zgîrieturile. Pe cînd eu, ehe ! De mii de ani, cîte n-am pătimit ! Ai simțit vreodată trecînd peste tine un car de luptă roman ? ! Ai stat cumva în întunericul unei temelii de biserică șase sute de ani ? ! Ai mucezit oare în adîncul apei de alături, la cîteva zeci de metri adîncime, printre somotei și țipari ? ! Dar ce știi tu de toate astea, mă țică ? ! Hai, ușurel, ușurel, du mînuțele alea cu degetele subțiri și delicate deasupra burticii tale sen-

sibile și dă-mă la o parte. Te-ai încins tot, nu vezi ? ! De unde să știi tu cîtă căldură am strîns eu de-o vară întreagă ? ! Hai, încearcă : ușurel, ușurel. Uite, îți garantez — nu e o dovadă de slăbiciune. Zău că nu ! Totul e o chestie de experiență. De experiență și de antrenament. Nu, desigur, nu ești laș. Ești numai neantrenat — asta e. Ne-an-tre-nat. Atît !

— Cum, țică, te încăpățînezi ? Te încăpățînezi, ai ? !

Atunci căldura devenea de-a dreptul insuportabilă. Restul corpului înceta să existe. Pe plajă erau numai piatra, petecul acela de piele — nefericitul ! — și voința ta. Atît. Atît. Atît.

Pîna și soarele — pîcla difuză și roșietică de deasupra pleoapelor închise — își schimba, pentru o vreme, locul. Se muta acolo, între tine și piatră. Să ajute ? ! Să împiedice ? ! Pe cine ? ! Pe cine ? !

Astea erau însă bătăliile cele mai scurte. Șocul odată trecut, nu aveai decît să rezisti.

Să rezisti ! Piatra trebuia să cedeze !

Altădată, lupta începea încet, pe nesimțite aproape. Inconștient, te trezeai cu mâinile pe piatră. Și câtă ciudă ți-era, dumnezeule ! Nu pentru că ridicaseși piatra, ci pentru că o ridicaseși fără voința ta. Dar așa ceva se întâmpla rar, din ce în ce mai rar. Învățaseși și tactica pietrelor în aparență inofensive — lătărețe, numai bune de zvîrlit în oglinda lacului, în cea mai avîntată „scară a dracului”, cu șapte-opt trepte. Rămase pe pîntec, pietrele astea, lătărețele, aveau alte voci, foloseau altă tehnică de luptă. După ce făcuseră apel la inconștientul tău, apelau acum la tine însuși, la conștiința ta. Odată pătrunsă în piele, dogoarea pietrei te puneă într-un dialog cu tine însuși. Încearca atunci să-i afli suprafața, grosimea, să-ți amintești ce temperatură se anunțase pentru ziua în curs, să pui totul într-o ecuație din care, vezi doamne, ar fi trebuit să reiasă șansele tale sau șansele pietrei în crîncena și importanta bătălie ce se pornise. Dar piatra ardea al dracu-

lui și totul devenea confuz, cu atît mai confuz cu cît încercai mereu și mereu să reiei întreaga operație de la capăt. Și dacă îți era ciudă pe cineva, pe soare îți era ciudă ; prea alimenta din abundență mașinăria aceea diabolic de simplă, pornită așa, din senin, în contra ta — lucru cu care nu puteai fi de acord. Realitate în fața căreia nu puteai avea decît un singur răspuns : tăcuta luptă pe care te hotărîseși s-o duci, cu orice sacrificau, pînă la capăt...

Nisipul rămăsese și acum tot acolo, pietrele, soarele și apa — tot acolo. Doar oamenii lipseau. Adică nu mai veneau nici a suta parte din cîți veniseră pînă atunci. De cînd cu ștrandul cel nou de lîngă „Horticola”, nu mai veneau nici a suta parte din cîți veniseră pînă atunci. Ștrandul cel nou era și mai aproape de oraș — în bucla dintre cartierul vechi și actualul centru administrativ —, era și mai practic. Trei bazine, trambulină dublă, de concurs, dușuri cu apă caldă și rece, cabine — tot dichisul. Și alături — teatrul de va-

ră. Cine să mai dea pe la debarcader ? În afara de tobogan — care, trebuie să recunoaștem, răsplătește din plin osteneala unui drum de câțiva kilometri în plus —, de cele câteva cabine de lemn, în paragină, și de limba de nisip galben-roșietic, debarcaderul este astăzi ceea ce era și în urmă cu zece sau chiar cu douăzeci de ani : o baltă enormă, cu minunățiile și miasmele ei, după locuri și timp. O buclă cu apă leneșă, ruptă nu cu totul, dar, totuși, ruptă de Repedea — râul cu ape albastre, limpezi și clocotitoare de la marginea orașului. Poate de aceea, iarna trecută, pentru prima oară în istoria galeriilor de artă ale orașului, premiul pentru cel mai bun tablou expus de un pictor din localitate nu a fost contestat de nimeni. Uleiul în cauză, o pânză micuță — 40/70 cm — reprezenta un bătrîn : cu pantalonii suflecați, cu un picior vîrît sub el, așezat liniștit pe capătul dinspre apă al toboganului, pescuind. Fața moșneagului, cu perii bărbii mari și țepoși, degaja un calm imens și o imensă singurătă-

te. Tabloul se numea chiar așa : „Singurătate”.

Și totuși, duminica, singurătatea debarcaderului nu arăta chiar așa, ca la galeriile de artă. Mai ales acum, după amiaza. Cu o singură excepție — liniștea. Lucru pe care l-au căutat și Mihai, și Dudu Tranzistor, și Andrei — și toți ceilalți. Dar nu acolo, pe malul apei — unde, bătînd în dungă, soarele roșietec stîrnește pofta de masă și de joacă a săbioarei, spre bucuria pescarilor —, ci lîngă cabine, la vreo douăzeci de metri mai sus, deasupra plajei...

Odată intrat în echipă, Sebi s-a dovedit un veritabil catalizator. Evenimentele au început să se precipite ; și toate în jurul lui.

— Despre șah nu poate fi vorba în nici un caz — a declarat Sebi categoric încă de la prima ascultare a benzii.

Mihai a rămas cu gura căscată. Pur și simplu cu gura căscată. Nici măcar n-a mai pus

întrebări. Era limpede : dacă ai mutat turnul — „Turn la G 8”, nu ? —, adio rocadă ! Regele trebuie să rămână acolo, cuminte-cumințel, la locușorul lui. Expus sau neexpus pericolelor, rămîne acolo, la locușorul lui. Altă dată să fie atent, să știe de la început ce vrea...

— Cu siguranță, avem de-a face cu un cod ; cu un cod și cu o acțiune de spionaj, a continuat Puștiul.

— Crezi ? a îngăimat Mihai, care avea senzația că a căzut de undeva din vârful muntelui. De atît de sus încît pămîntul nu se zărește încă.

— Să cred ? ! se miră Sebi retoric. Sînt sigur. Sînt absolut sigur. În cazul ăsta, șahul nu este decît un cod, o modalitate de comunicare. Spionaj, îți spun eu...

— Un cod în care fiecare mișcare are, stabilită dinainte, o semnificație anume — își dă cu părerea Mihai, prinzînd parcă puțină viață.

Sebi s-a arătat însă ceva mai prudent. Opinia lui era că au de-a face cu un cod —

atît. Cu ce fel de cod — greu de spus...

— În cazurile astea, cînd cercetezi ceva, modalitatea cea mai sigură să te împotmoleşti este să ai idei preconcepute. Şi noi nu avem nevoie de aşa ceva. Nu ne putem permite luxul unor idei preconcepute.

Şi nu şi l-au permis. Planul acţiunii, conceput de Sebi şi Mihai, fusese detaliat pînă la ultima virgulă. Depistarea intrusului — sau intruşilor — fusese concepută simplu. Atît de simplu încît pînă şi lor, care se angajau cu entuziasm în îndeplinirea ei, li se părea neverosimilă. De-a dreptul neverosimilă. Cu atît mai mult cu cît totul pornea de la premisa că, fără voia lor, au dat de firele unei acţiuni de spionaj. Altfel, ce rost ar fi avut codul ? ! Codul ăsta sui-generis...

A doua zi, la şase după-amiază — ora aproximativă a primirii celor două mesaje — Mihai urma să facă o operaţiune inversă : să reexpedieze mesajul înregistrat. „Turn la G 8. Rocardă”. Atît. O dată, de două ori, de cîte ori va fi nevoie. Adică pînă vor primi un răs-

puns.

Indiferent de răspuns, mesajul următor trebuia să fie invariabil același : „Ce mai faci, bătrîne, tot pălmaș ? ! Dacă ții atît pe cît trebuie la partida asta, vino să mă vezi. Peste o jumătate de oră, în fața cinematografului „Gloria”. Eu o să am un buchet de garoafe roșii. Tu vii cu unul de cale. Să nu întârzii, că de-abia am făcut rost de bilete. Pe curînd. A, să nu uit : să-ți lași fița acasă. Ghinionistule !”

— Nu înțeleg nimic, a sărit Dudu-Tranzistor cît colo, cînd a auzit textul. De ce „bătrîne” ? ? De ce „pălmaș” ? De ce neapărat „peste o jumătate de ceas” și de ce — musai — în față la „Gloria” ? În aglomerația aia și un spion corigent se duce dracului, cu cale cu tot. Și, apropo, de ce „cale” ? De ce, neapărat, cale ?

Sebi a zîmbit larg, după care i-a dat cuvîntul lui Mihai, coautorul textului. Pentru că — ce e drept e drept — Mihai redactase o bună parte din acesta, acoperind în întregi-

me, sub cuvinte dibace, toate vicleşugurile imaginate de Sebi.

Şi Mihai a explicat totul, pe îndelete :

„Bătrîne” — pentru că noţiunea este foarte imprecisă. Spusă oricui — fie şi unui bătrîn — creează aceeaşi atmosferă de suprafaţă : o amicitie mai veche a celor în cauză, eventual o prietenie. Şi în mintea spionilor trebuie să fie limpede de la început că nu au de-a face cu organele de stat. Altfel, adio ! S-a dus dracului întâlnirea !

„Tot pălmaş” — pentru că prima dintre impresii trebuie neapărat întărită. Adică, vezi doamne, eu, autorul mesajului, l-am cunoscut cîndva, undeva, cînd era tot aşa, mîină de lucru, nu şef. Pentru că dacă e aici şi „lucrează”, e mîină de lucru, nu şef !

— Şi dacă, totuşi, e şef ; un şef mai mic ? a sărit ţîfnos Pandeale. Unul care poate fi trimis aici, „în teren” !

Sebi n-a mai putut răbda, a intervenit :

— Păi, dacă e şef, cu atît mai mult expresia îşi face efectul. Adică : ce contează că nu

mai ești ce erai atunci cînd te-am cunoscut eu, autorul mesajului ; știu, ai avansat, dar și așa, avansat, mare brînză tot nu ești. Doveda : vii aici, te expui, în timp ce adevărații șefi, barosanii, stau — știi tu unde — în foto-liile lor și-și pufăie havana...

— Lămurit ! Ho, ajunge — a găsit Pandele o „ieșire de serviciu” din capcana în care singur se vîrîse.

Imperturbabil, Mihai și-a continuat „micul dicționar” al șaradei :

— ...„În față la Gloria” — pentru că trebuie să creez senzația că și eu, autorul mesajului, nu vreau să fiu văzut și urmărit — că vreau, la o adică, să mă ascund de ochii organelor de stat. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, locul întîlnirii este fixat aici pentru că strada e singura arteră cu sens unic, pe care se află un cinematograf. Iar omul nostru, ca să ajungă de-aici, din zona noastră, tocmai acolo, trebuie să ia mașina. Și, venind dintr-o singură parte, e mai ușor de urmărit...

„Garoafe roșii.” Pentru noi, florile — soiul

și culoarea, adică — n-au nici o semnificație. În locul lor puteau fi oricare altele — crizanteme, lalele, sau, dacă vreți, rochița rîndunicii ! Important este că creăm senzația de siguranță : eu pot să-l identific pe el, dar și el poate, la o adică, să mă identifice pe mine. Pentru că, de fapt, asta o să și facă : o să vină frumos, frumușel cu mîinile în buzunare și o să caute să vadă cine e omul cu garoafele, dacă locul e supravegheat etc.

— Păi, atunci totul s-a dus dracului. Dacă nu vine decît după ce ne-au văzut pe noi cu garoafele în proțap, moț în mijlocul drumului, s-a dus totul pe rîpă, se lamentează iarăși Pandele, venit parcă anume să-i amă-rască zilele lui Mihai.

— Stai, omule, ascultă pînă la capăt.

— Ce să mai ascult, mă, ce să ascult ? ! E limpede : dacă nu ne ducem acolo, cu garoafele în mîină, ăla nu vine defel. Nu dă nici un semn de viață. Dacă ne ducem, potrivit înțelegerii, ăla vine, vede despre ce este vorba, cu cine are de-a face — și iarăși se cară.

Tuli-o, nene ! Și doar n-o să fiu nebun să-i bănuie pe toți care vor trece pe acolo, prin față pe la „Gloria”, mâine după-amiază, la șase și jumătate fix. Destul am cercetat de pomană douăzeci și opt de oameni care altă „vină” decît aceea că au avut „fericirea” să ne fie colegi, jur că nu au.

Așa e Pandele. Cînd îl apucă, îl ține. Dar și dacă l-ai lămurit, al tău e. Trage pe brînci, cît zece...

— Ți-a trecut, mă ? întrebă enervat Ștefan.

Dacă pînă și pe Ștefan l-ai scos din sărite, pe-asta care mormăie o vorbă la trei zile, apoi ai făcut-o fiartă, frate Pantelică. Fiartă de tot.

Îi trecuse, nu-i trecuse, Pandele a tăcut. Ochii tuturor celorlalți erau însă ațintiți asupra lui Mihai. Parcă voiau să spună : „Ei, pe unde scoatem cămașa ? Țîfnos, nețîfnos, Pantelică are dreptate”.

Răspunsul exista însă. Și încă un răspuns onorabil :

— Când omul nostru vine la întâlnire — și de venit, vine ; sau, măcar, se pregătește să vină — e deja în mâinile noastre, rupe Sebi tăcerea, aruncînd pe masă ultima carte. Vrea, nu vrea, e în mâinile noastre.

Băieții tac. Afirmatia e mult prea categorică pentru a nu fi adevărată, pentru a nu se baza pe argumente. Sebi nu zvîrle cu afirmații în stînga și-n dreapta, cum zvîrle Spagheti boabele pentru porumbei...

— Vedeți — continuă Sebi — Pandele are dreptate. Într-un anume fel, Pandele are dreptate. Întîlnirea din fața cinematografului poate fi foarte bine ratată. Așa cum ne-a explicat însuși Pandele — sau altfel. Nu importă cum. Tot ceea ce contează este altceva : pentru a scăpa cu bine din acțiune, pentru a-i ieși rădăcina, omul nostru e dispus la orice. Fie și la un pact cu diavolul. (De fapt, n-ar fi singurul lui pact cu diavolul. După cum se vede, și ceea ce face acum este, simbolic vorbind, un pact cu diavolul.) De aceea, odată devenit vulnerabil, este capabil de orice.

Pentru a-și acoperi călcîiul devenit vulnerabil, este capabil de orice. Cu alte cuvinte : deși ultimul lucru pe care l-ar face pe lumea asta ar fi să ia florile în brațe și să se așeze la intrare în fața cinematografului, când va veni la întâlnire, fiți siguri că va veni pregătit și pentru varianta asta. Undeva, într-o mașină parcată în apropiere, într-o sacoșă sport, într-o mapă sau pur și simplu sub haină va exista, gata oricînd la dispoziția sa, și un buchet de cale. Ei, buchetul ăsta de cale e pontul nostru — adaugă Sebi, triumfal. Pentru că spionul nu știe ceea ce puțini din chiar înșiși locuitorii orașului nostru știu : în sezonul ăsta, calele nu se găsesc decît la un singur magazin. Fără comandă anticipată, în sezonul ăsta calele nu se găsesc decît la un singur magazin. La magazinul de prezentare al Horticolei, lîngă statuia lui Traian. Tocmai în centru. Oriunde ar întreba de cale, îl va trimite acolo, în centru, lîngă Consiliul popular. Și, evident, cu un sfert de ceas înainte de ora șase eu și cu Dudu vom fi acolo, lîngă statuia

lui Traian.

— Ave Caesar, muritorii te salută ! izbucnește, deodată, Pandele. Așa, vulcanic, ca întotdeauna. Apoi, către Dudu : Tranzistor, puiule, să-i arzi treizeci și șase de poziții, din toate unghiurile. Un album să-i faci, frățioare. Să i-l trimitem nevesti-si, în locul originalului...

— O să-i ardă, o să-i ardă, cu siguranță — îl liniștește Sebi. Cu o condiție, însă : tu să fii deja în florărie, Pantelică. La șase fără un sfert să fii în florărie.

— Eu ? se miră Pandele, readus, brusc, pe pământ, din schimbul de politețuri cu împăratul romanilor.

— Tu, întărește Sebi. Ce, ți-e teamă ? !

— Mie, mă ? ! Mie să-mi fie teamă ? De cine, mă, de un ăla în afara legii ?

— Ei, dacă nu ți-e teamă, hotărât lucru : la șase fără un sfert ești în florărie — îi alegi un cadou doamnei Teodoru. Sau bunică-ti ; cui vrei tu... Și-l tot alegi pînă o să-ți facem noi semn — eu sau Tranzistor. Iar cînd te hotă-

răști, constăți că între banii tăi, strînși cu trudă — cu trudă, pricepi ! — și pretențiile estetice la care ai ajuns — florile, adică — există o diferență... de cîțiva lei. Trei-patru, cîți ai chef. Și dacă-ți numeri banii leuț cu leuț, scoțîndu-i din cît mai multe buzunare posibil, totul e O.K. !

— Cum ai zis, mă ? !

— O.K. ! Mai departe, Mihai !

— „Fîță” — continuă campionul la șah al școlii — este, după cum bine știți, o fată. O femeie tînără. Nelipsita Evă din filmele de spionaj. Din toate filmele de spionaj. Asta e cacialmaua noastră. Dacă tot am pornit de la premisa că schimbul de mesaje aparține unor spioni, de ce n-am admite că și spionii ăștia se comportă stas, la fel ca toți ceilalți, nu sînt excepții. Au și ei fîța lor...

— Și-acum să trecem la împărțirea tortului pe felii — a intervenit Sebi. Sau, mai prozaic, dacă vreți : la împărțirea sarcinilor. Eu, Pandelescu și Tranzistor formăm o echipă. Cred că nu e nevoie să vă repet ce avem de făcut.

— Ba, de repetat o să repetăm, dar între noi, se amestecă Pandele cu orice chip ; pentru mai multă siguranță...

— Asta e altceva. Cu toți o să discutăm între noi, adaugă Mihai.

— Evident. Lăsați-mă numai să termin că acu' se face șase și noi trebuie să fim la posturi, să ne repetăm rolurile.

Frații Mihăilă urmau să rămână la telefon. Mai precis, la telefoane : Ștefan — acasă la Sebi ; Andrei, acasă la Mihai. („De ce nu acasă la mine ?” „De-aia, pentru că acasă la Mihai e și radioul, înțelegi ? Dacă primești vreo veste, când îți telefonăm, ne spui.”)

Puiu trebuia să-și facă de lucru undeva, în capătul cu „trecerea interzisă” al străzii. (Ăla n-o să fie prost să coboare din mașină mai înainte de a ajunge la cinematograful. Coboră după ! E mai ușor să privești pe trotuar, din mers — a fost de părere Mihai.) Puiu poate să mănânce înghețată, să stea la un bilet în plus — îl privește. Numai că, atunci când cineva coboră dintr-o mașină trebuie să-i ardă, la

rîndul lui, asemeni fratelui Tranzistor, o poză ! Iar dacă persoana își face de lucru pe-acolo, chiar mai multe !

Dintre toți, misiunea cea mai dificilă îi revenea lui Mihai. Ceilalți se puteau instala dinainte în posturi, el nu. El trebuie să rămînă acasă pînă la șase fix, să expedieze mesajul — „Turn la G 8. Rocardă”. Apoi, imediat după răspuns, să lanseze propriul lor mesaj. Și el înregistrat, firește. După care, lăsa totul în seama lui Andrei și, călare pe bicicleta lui Pandele, gonea în centru, să-și ocupe locul exact în fața cinematografului, la cincizeci de metri de Puiu. Alergătură, nu glumă !

— Și cu garoafele, ce facem ? Cine se duce cu garoafele ?

„Măi, dar chițibușar al naibii mai e și Pandele ăsta, și-a spus în sinea lui Puiu. Uite, mie unul nu mi-ar fi trecut prin cap că mai trebuie să se ducă cineva și la întîlnire. Că n-o să mă duc tot eu și cu aparatul de fotografiat și cu garoafele.”

— Nimeni, a răspuns Sebi.

— Nimeni ? Cum așa — nimeni ? ! păreau să spună fețele tuturor celorlalți.

— Nimeni nu se duce nicăieri cu nici o ga-roafă.

— Păi, ăia or să se prindă imediat că au fost fentați ! se miră Tranzistor.

Drept răspuns, Sebi s-a avîntat din nou în argumentări :

— De prins or să se prindă, dar va fi inutil. Inutil și tardiv. La început, vor crede că și eu, autorul mesajului, procedez la fel ca el. Aș-tept să se demaște întîi celălalt. Și de ce să nu creadă așa ? De ce să nu creadă că și eu sînt deștept ? Că sînt cel puțin tot atît de deștept ca el ? ! Nu ? !

Și vremea trece. Un minut, două, nouă ! După care, există două variante. Prima — să scoată frumușel buchetul de cale. A doua — să dispară în necunoscut, de unde a venit. În necunoscut, vorba vine. Pentru că noi, la flo-rărie, tot i-am luat urma. Într-un fel sau al-tul, tot i-am luat urma. Și, deocamdată, asta

este suficient. Dacă știm cum arată, e suficient. Urmează să-l căutăm apoi în raza celor o mie cinci sute de metri în jurul radioemittorului lui Mihai. Să-l căutăm și să-l găsim.

O problemă exista, totuși. Și Puștiul și-a trecut mîna prin părul mare, zburlit de vîntul care se stîrnise așa, din senin :

— Pe cine găsim noi să ne citească mesajul ? Adică ce bărbat cu o voce de-aia, de „cavou”, găsim noi să citească mesajul și, totodată, să-și țină pliscul ? Pentru că, în materie de timbru vocal, spionii sînt dați dracului, nu glumă. Vă închipuiți cît s-ar mai speria, și cum ar mai da fuga la întîlnire, după ce ar asculta un mesaj citit de Spaghetei, să zicem : „Ce mai faci, bătrîne, tot pâlmaș ? !”

Au izbucnit în rîs. Au rîs cinci minute în șir. Și-l și imaginau pe macaronar, cu glasul lui pițigăiat, rostind solemn : „Ce mai faci bătrîne, tot pâlmaș ? !”

— Ce-aveți mă cu mine, ă ? Vă spun eu lu' mama. V-ați strîns aici să faceți pe misterio-

șii și să râdeți de mine.

Băieții au încremenit. Le-a pierit pofta de râs. În spatele lor, aproape plângând, Spagheti. În plin debarcader, însuși Spagheti. Se ascunsese în spatele boziei dese, adunată acolo ciorchine, parcă într-adins să-i faciliteze lui apropierea de sporovăiala de pînă atunci.

CAP. VI

A doua zi de dimineață, adunați la Sebi, pe prisma casei, băieții încă încercau să rezolve problema citirii mesajului.

„Uite-te domne, cum persistă adevăratele probleme ale omenirii. Cum persistă adevăratele probleme ale omenirii și cum dau ele apă la moară pehlivanilor” — își zicea, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, Sebi, privind pe furiș la Pandele. Ar fi jurat că iar le pregătește o surpriză. Una din nenumăratele lui surprize :

— Păi, să-l citesc eu — a zis, la un moment dat, Ștefan. Tot n-am prea asudat eu pînă acum. Zău așa...

— De ce nu ? a catadicsit frate-su să deschidă gura.

— Ba ! Propun să-l citească Spagheti — a aruncat Pandele în glumă, persiflîndu-i pe

gemeni. Apoi a continuat : Mă, voi n-ați pri-
ceput, mă, că nu e vorba de *cine dintre noi* ?
Așa era un fleac ! Ceaca-paca, gata înregis-
trarea ! Am stabilit, nu, de ce voce avem ne-
voie : de „una de cavou”, nu ? Ei, fă-te-ncoa,
cu cavoul, neamule, dacă-ți dă mîna...

— Propun pe Moș Neagoe, a zis Puiu.

S-ar fi putut oare să nu facă Pandele ob-
strucții ?

— Moș Neagoe ? Păi ăsta, primul lucru pe
care îl face diseară, cînd se deschide grădina
la „Olteanca”, spune tuturor ce și cum a fost.
Mai înainte să-și guste prima dintre cele trei
halbe servite drept cină, spune tuturor ce și
cum a fost ! Într-un sfert de ceas află toată
grădina de vară ! Tot cartierul. Tot orașul !

— Hai, continuă Pandele dragă, continuă.
Tot județul ! Toată țara ! Tot continentul !

Zi-i, Spagheti ; zi-i, băiatule, zi-i, nu te lăsa
— îl încurajează ceilalți, din priviri.

— Unu-zero, unu-zero, încheie Pandele.
Mai mult din motive diplomatice decît din
loialitate față de Spagheti. Deși, oricum, ade-

vărul e adevăr și trebuie avut în vedere. Trebuie neapărat avut în vedere !

E moș Neagoe un flecar și jumătate dar asta nu înseamnă că tot ce spune el face, musai, înconjurul lumii.

— Nea Mitică Scorțaru, continuă Sebi propunerile. Serios. Actor la teatrul popular. Îl mai țineți minte în „Apus de soare” ? „Moldova nu e a mea, și nici a voastră...” Ei, merge ? !

— Îl vezi tu pe nea Mitică Scorțaru lăsându-se înregistrat — așa, cu un mesaj ca ăsta — fără să vrea să știe despre ce este vorba ? Fără să te întoarcă ba pe o parte, ba pe alta cu întrebări — care de care mai ascuțite și mai aproape de obiect ? !

Răspunsul a fost, firește, negativ. Și la nea Mitică Scorțaru. Și la Nelu Dudan — un vecin de-al lui Mihai, care, cât timp a fost elev — și asta s-a întâmplat pînă mai acum cîțiva ani — a recitat la mai toate serbările școlare una și aceeași poezie : „Scrisoarea III”. Și la tatăl Violetei Pîrvu — fost învățător la ei la școală.

Și la mulți, mulți alții.

Au găsit apoi o soluție sui generis. O soluție de compromis. O soluție asupra căreia, a doua zi, nici unul nu a mai încercat să-și revendice paternitatea — deși, pe moment, au aprobat-o cu toți. Nu cu entuziasmul lui Spagheti — cel mai înfocat susținător — dar au aprobat-o cu toții. Soluția era următoarea : unul dintre ei, ales prin tragere la sorți, urma să se sacrifice — să mănânce... gheață !

— O să răgușească, nimeni nu o să mai recunoască a cui e vocea — a unui adult sau a unui adolescent ? —, s-a argumentat. Așa că au început să tragă la sorți.

— Trage, Pande !

Cu bețele în mână, bine ascunse de la o jumătate de centimetru încolo, Sebi încearcă să-l ademenească pe Pande la nenoroc. Ți-ai găsit, însă ! Dacă-l măsurai, pariez că bățul tras de el tot era mai lung decât al celorlalți. Deși părea egal cu celelalte, cele câștigătoare, tot era mai mare.

Cu câțiva microni și tot era mai mare.

— Ștefan !

Și Ștefan a fost fericit ! Și el a scos un băț întreg !

Cercul păguboșilor se micșora, devenea din ce în ce mai restrîns. Cu fiecare tragere devenea din ce în ce mai restrîns.

— Nu s-ar putea ca, în loc de gheață, cel care pierde să mănînce altceva ? Tot rece, desigur, dar altceva ? De pildă... de pildă... înghețată ? a încercat Spagheti o stratagemă, mai-mai oferindu-se voluntar. În ipoteza că varianta lui era admisă, aproape oferindu-se voluntar !

Băieții au luat-o drept glumă. O glumă bună, dar nu mai mult decît atît ! — o glumă !

— Puiu !

Scurt, pe jumătatea celor trase pînă atunci, păgubosul de băț a ieșit. I-a scutit pe ceilalți de emoții. Ceea ce nu explică însă decît în parte entuziasmul fierbinte al lui Pandele, la numai cîteva secunde după tragere :

— Chelner, un „Fram” la nenea Puiu. Un

„Fram” a la cart !

Vreme în care Spaghete — cu același nestăvilit, dar explicabil entuziasm — dădea fuga în bucătărie, după gheață :

— Vine băiatu' ! Viiineee !

Laringele lui Puiu — singurul care poate face mărturisiri complete de câte-a pățimit — s-a dovedit însă deosebit de rezistent. Încăpățînat și deosebit de rezistent !

— Ce ne facem cu ăsta, fraților ? se impacienta Mihai, după ce Puiu consumase aproape o tavă cu gheață și vocea îi era tot la fel — o voce obișnuită, de adolescent !

— Mă, Puiule, mă, tu nu îți dai seama de situație, glumea Sebi. Zău, tu nu îți dai perfect de bine seama de situație. Noi lucrăm de aseară contra cronometru și ție îți arde de glume. De ce ești, mă, așa de rezistent ? !

— Gheață de „Fram”, domnule, asta e — încerca Puiu să se scuze. Să mă fi lăsat să dau o fugă pînă acasă, să-i ard o porție de FRIGERO-LUX. Ehe, să fi văzut atunci voce ! Concuram cu Gheurov ! Îl tăiam ! Veneați la

opera din Sofia să mă ascultați. Dacă nu cumva la Metropolitan...

Nu se știe cum dar, în semiveselia din curte, nimeni nu a băgat de seamă când Pandele a dispărut dintre ei. Și dacă n-ar fi strigat cât îl țineau puterile, nu băgau de seamă nici când a revenit :

— Fraților, gata !

Venind către ei, Pandele aducea din casă o coală de hîrtie. O coală de hîrtie plină cu scrisul lui mărunț-mărunțel, de băiat deprins cu economia în toate.

— Adică pe jumătate gata — a rectificat el, modest ; și le-a vîrît sub nas hîrtia cu pricina.

Să vezi și să nu crezi ! Da, da : să vezi și să nu crezi ! Pandele „atenta” la literatură ! Scrisese o mică istorioară, plină toată de dialog, în care străvechiul zeu dac, Zamolxe, coborît într-o zi pe pămînt, se duce la malul mării și stă de vorbă cu un bătrîn pescar, care pescar îl invită la o partidă de... table — pentru că... tot nu prinsese nimic în ziua

aceea etc, etc, etc. Iar zeul, după ce îi povestea ceva despre cum a făcut el rost de bilete la un cinematograf, unul „Gloria”, îl invita pe bătrînul pescar să se ducă la pescuit la oră fixă, altfel vine acasă tot fără fiță — adică fără nici măcar un peștișor de ăla mic, mic de tot — și, ca urmare, îl întreba dacă îi place să rămînă așa, tot pălmaș, tot pălmaș...

Dar cîte lucruri nostime nu mai erau în istorioara lui Pandele.

— De glume proaste ne arde acumă ? ! a izbucnit Puiu ; pe jumătate exprimîndu-și mînia, pe jumătate încercîndu-și vocea !

Pandele nu glumea însă deloc ! Iar Sebi, abil ca de obicei, întîrzia să se pronunțe pînă nu epuiza toate variantele. Așa că ceilalți au luat cîteva „guri bune de apă” mai înainte să le întindă el mîna și să-i scoată din „lac”. Să le arate că Pandele nu făcuse altceva decît să „dilueze” puțin textul mesajului — în așa fel încît nimeni să nu mai poată deduce despre ce este vorba.

— Evrica ! a strigat Sebi imediat ce a pri-

ceput bine cum stau lucrurile. Bravo, Pandele ! Felicitări ! Fugi cu textu' la cine vrei tu. Cine e capabil de-o asemenea chestie, e capabil și de restul. Și-i explică — lui Spagheti, chipurile — ceea ce avea să urmeze :

— Prin abile tăieturi de foarfecă vom alege cuvînt cu cuvînt — cum se culeg literele într-o tipografie — textul care ne interesează. Propriul nostru text amestecat în istorioară !

Pandele înșfăcase casetofonul lui Sebi, încălecase pe bicicletă — un Pegas primul tip, care nu numai că arăta ca nou, dar mai era și blindat cu două oglinzi retrovizoare — și alerga spre școală.

La Moș Grigore, administratorul...

CAP. VII

După-amiază planul era pus în aplicare. Și, pentru o vreme, lucrurile s-au ținut parcă de program. Să vezi și să nu crezi — absolut după program. Evident, cu acele nuanțe de neprevăzut, cu irepetabila savoare pe care ți-o dă faptul autentic, născut sub ochii tăi.

În florărie și-a făcut apariția Pantelică. Curat, spilkuit ca un ginere în ziua nunții (dacă ginerii au fost îmbrăcați vreodată așa, ca preabunul : cu sandale roșii, cu pantaloni scurți — de-ăia pînă la genunchi, de tenis — cu o cămașă din pînză groasă, în carouri mari, galbene). A intrat în magazin și a luat la rînd toate stelajele și jardinierele, încercînd să recunoască floare cu floare, ghiveci cu ghiveci. Se oprea mai ales în dreptul plantelor arătoase și scumpe, cu nume latinesc, scris deasupra prețului cu litere mari,

de tipar : PHILODENDRON, APHELARIA, DRACENA. La crizanteme, garoafe și trandafiri a stat puțin. A stat puțin și le-a privit de sus, ca pe niște plante obișnuite și „de jos” ce erau. Adică : tovarășă vânzătoare, privește — băiatul ăsta s-a îmbrăcat special pentru a veni aici, să cumpere flori. S-a îmbrăcat special, pentru un eveniment special. Sora lui se căsătorește.

N-are soră ? ! Păi, desigur, în realitate, așa e, n-are ! Dar dumneata nu știi ; de unde să știi ? !

În fața calelor a tresărit ; o clipă doar, dar a tresărit. Așa cum, ai tresări și dumneata, cititorule, oprit brusc la marginea gropii adânci, dar bine mascate, săpată de un trib de pigmei în vederea prinderii unui elefant. Unui sau unor elefanți ! Apoi, mai înainte ca vânzătoarea să-l fi întrebat ce pofteste, prea-bunul și-a băgat mîna în buzunare și s-a strecurat afară, pe ușa întredeschisă. Pîna la șase, șase și cinci cînd — musai ! — trebuia să fie din nou în magazin, mai era...

La cinci și cincizeci de minute, tăind cu greu fluxul autovehiculelor, pe bordura circulară de lângă piedestalul statuii împăratului Traian, în partea opusă florăriei, s-a oprit un băiat. Se remarcă prin șepcuța cadrilată, de jocheu, cu borul avîntat înainte și în sus — împrumutată de la Spagheti — și prin genuncherul mare, dublu, de la piciorul stîng. În mîină, atîrnînd de o sîrmă, avea o cutiuță de vopsea albă. În buzunar, o pensulă. O pensulă nouă-nouță. După ce a aruncat o otheadă florăriei, băiatul — în care, desigur, l-ați și recunoscut pe Sebi — s-a apucat să vopsească pietrele bordurii de lângă statuie. Așa cum fuseseră ele inițial : una albă, una neagră ; una albă, una neagră. Adică pe una o vopsea, pe alta nu. Pe una o vopsea, pe alta nu...

Pe trotuarul din spatele lui Sebi, un băiat de 13-14 ani, slăbuț, își plimbă frățiorul într-un landou ultima modă : înalt, îmbrăcat

într-o țesătură bleumarin deschis, tip stofă de mobilă. Dedesubt, în plasa de plastic, cîteva lucrușoare, o sunătoare cu clopoței și un biberon pe jumătate plin cu lapte. Dacă ai fi dat însă la o parte perdelele landoului și ai fi privit înăuntru...

Pe pernița unde ar fi trebuit să fie capul „frățiorului” odihneau — nici mai mult, nici mai puțin — trei aparate foto, dintre care unul cu teleobiectiv. Pe lîngă cele două aparate ale lui, mai ieftine, Tranzistor împrumutase și Rolleiflexul lui taică-su. Să fie, să se găsească...

De cînd cu flagrantul delict de la debarcader — să rîdă de mine, auzi ? ! — Spagheti a devenit și mai bănuitor. Cu toate că i s-a explicat pe îndelete despre ce este vorba și cu toate că a fost primit oficial în echipă — deocamdată fără prea multe sarcini, e drept — Spagheti a devenit și mai bănuitor decît înainte.

Dacă Puiu îi telefona lui Sebi — neapărat despre el trebuia să fie vorba !

Dacă, invers, Sebi îi telefona lui Puiu — era clar, Puiu era solicitat de Sebi în vederea unei curse întinse lui — lui Spagheti ! Iar „Ce mai faci Puiule ?” era, desigur, un mesaj subtil, făcut anume pentru a nu fi înțeles decât de ei doi...

Cum să fii însă pretutindeni, în fiecare loc, lângă fiecare membru al echipei, să vezi și să auzi totul ? Ba sus — în apartamentul lui Mihai, ba tocmai în celălalt capăt al orașului — la preabunul Pantelică ? !

O soluție s-ar fi găsit ea — să se împrietească și el cu frații sau surorile mai mici ai băieților. Ți-ai găsit, însă ! Ăștia și frați ! Singurul care are o soră e Mihai ! Și aia o încrezută de nu-i poți ajunge la nas nici cu antena colectivă de la televizor ! Nici nu se uită la el, când se duce pe-acolo !

Și dacă întreabă vreodată ceva, despre Sebi întreabă ! De parcă el, Spagheti, nici n-ar exista...

Nu mai departe decît săptămîna trecută ! Spagheti a pus într-o colivie doi voltați de cel mai pur sînge și, zor nevoie, a dat fuga la Mihai. Firește, Mihai de-abia venise la Sebi dar ea, Livia, nu avea de unde să știe !

„La primul cuvînt despre voltați, i-i fac cadou cu colivie cu tot. I-i fac cadou — așa, cu colivie cu tot :

— Dacă îți plac așa de mult, păstrează-i !”

Ei bine, două ceasuri încheiate a stat la Mihai în cameră — și amîndouă împreună cu Livia, care citea — dar în aceste două ceasuri o vorbă n-a scos, încrezuta. O vorbă n-a scos despre porumbei. Parcă nici nu i-ar fi văzut !

Iar atunci cînd, plictisit și supărat, a dat să plece, uitînd, chipurile, colivia acolo, l-a privit ca pe un brontozaur apărut așa, nitam-nisam, în mijlocul sufrageriei :

— Crezi că dacă te duci acasă cu mîinile goale, Sebi o să se bucure ? !

Așa că, tot alergătura proprie stă la baza informațiilor tale, Spagheti, băiatule. Tot picioarele tale, săracele, îți sînt cele mai nepre-

țuite prietene !

Cînd l-a văzut pe Mihai că pornește la drum pe jos, Spagheti a zis că, odată și odată, l-a blagoslovit și pe el norocul. O să ia și el bicicleta lui Pandeale. Ceea ce pînă la urmă a și făcut. A desprins-o ușurel de la parcare din fața blocului și tuști în șa...

Nenorocul l-a urmărit însă și de data aceasta. De singura dată cînd avea și el la dispoziție un mijloc de locomoție, cît de cît...

Mihai s-a urcat într-un taximetru. După ce a expediat mesajul, Mihai s-a urcat într-un taximetru...

...La șase și douăzeci Mihai s-a urcat într-un taximetru. Cu ultimii bani de buzunar, a luat un taximetru. Legătura pe care contase atît de mult — autobuzul doi barat — întîrziase mult, cu mult peste așteptări. Așa că ultimii bani de buzunar i-a dat pe taximetru...

Sfinte Sisoie, dar asta ce mai e ? ! Lîngă vi-

trina librăriei „Liviu Rebreanu” — alături de cinematograf — un bătrîn. Îmbrăcat modest, într-un pardesiu albastru intens, de stofă. În mîna bătrînului — nu unul ci... două buchete de flori. În stînga — cale ; în dreapta — garoafe !

Mihai se apropie ușor de vitrină. Se apropie ușor de vitrina librăriei, dar nu ajunge în dreptul ei...

Asta era. Da, da — asta era !

Ajuns lîngă bătrînul în pardesiu albastru, Mihai citește : „I.I.S. Horticola 1 Mai”. Moșulică e comisionar ! Un simplu comisionar. Pe plăcuța buzunarului de la piept scrie limpede : „I.I.S. Horticola 1 Mai”. Iar pardesiul nu e deloc pardesiu. E un simplu halat de vînzător. Apretat, bine călcat, folosit de bătrîn drept pardesiu...

Oamenii vin, trec, intră la cinematograf. Bătrînul stă. Stă și așteaptă. Cu buchetele de flori în mînă, cu ochii mari, apoși, cumsecade, scrutînd cînd un capăt, cînd celălalt al străzii.

Nemernicii — își spune Mihai ; l-au pus pe moșulică pe drumuri. Lașii... Și dacă plec și eu, moșulică așteaptă aici pînă mîine !

Din josul străzii, din direcția cu „trecerea interzisă”, vine un om. Un bărbat. E îmbrăcat elegant, într-un costum de seară, de culoare închisă. Și are o cravată splendidă. O cravată cum rar a mai văzut. Albă, cu buline mari, negre. Omul se apropie de vitrină, apoi intră în librărie. Cînd iese, unghiul e numai bun — remarcă Mihai ; se vede clar pe trotuarul celălalt. Și omul iese, se uită din nou în vitrină și pleacă. După cîțiva pași, trece vizavi, intră într-o prăvălie tip „Gospodina”, într-una care ține și mezeluri.

Ăsta e. Ăsta e — sau s-ar putea să fie ! Nu te îmbraci așa cînd te duci după cumpărături. Și nu ai mîinile goale, fără nimic nime-cuța. Nici tu plasă — pentru că „nu merge” ; nici tu servietă — pentru că n-ai de ce. În plus, prea multe coincidențe. Prea s-a oprit numai și numai la standurile de unde se poate observa excelent în fața cinematogra-

fului...

...Interesant, tot mai interesant. Omul o ia pe Vlaicu Vodă, pe Bîrsei, pe Ilișești... Să știi că face un cerc. O ia pe străduțele astea liniștite, aproape pustii, și face un cerc. Vrea să se întoarcă de unde a plecat, prin capătul celălalt al străzii. Să știi că el e ! El sau unul dintre complici ! Și o tot ia la dreapta, mereu la dreapta...

— A !

Mihai este aspirat pur și simplu în unul din gangurile străzii. O mînă bărbătească, puternică s-a întins și l-a aspirat pur și simplu în unul din gangurile străzii. Apoi, în timp ce omul îl ține strîns, strîns de tot, cu fălcile trosnindu-i, o batistă umedă îi acoperă nasul, gura. O batistă umedă, cu un miros acruș, înțepător. O batistă rece. Din ce în ce mai rece...

Și în timp ce undeva, alături, portbagajul unei mașini se deschide, Mihai vede cum bulinele de pe cravata individului devin mari, din ce în ce mai mari, acoperă cerul..

CAP. VIII

Vintilă Ionașcu, însoțitorul de la mesagerii, încerca să adoarmă. Moțăia în colțul din față al vagonului — sus, în dreapta, aproape de plafon, pe bancheta rabatabilă ; cu o mînă sub cap, cu picioarele atîrnînd peste marginea de mușama...

Ce figură a făcut cocostîrcul de șef de gară de la Pietreni ! Ce figură a făcut cînd l-a văzut că deschide ușa și dă jos ditai coroana. Că, pentru prima oară cînd a catadicsit să-și deschidă ușa vagonului și în stația lui, Vintilă a dat jos ditai coroana de înmormîntare. S-a uitat la el ca la o altă arătare ; parcă de el, de însoțitor, ar depinde ce se transportă și ce nu în vagonul de mesagerii !

„Primesc ce mi se dă și dau jos ceea ce primesc — asta e...”

Și Vintilă își trage pe el haina subțire, fără

căptușeală — haină de vară. Nu bănuie ce surpriză îl așteaptă. Nu bănuie deloc ce surpriză îl așteaptă ! Că dacă despre „coletul” de la Pietreni o să se vorbească o lună-două, despre întâmplarea cu „Frigero”-ul o să se vorbească ani în șir...

— Cum mă, chiar n-ai simțit nimic ? !

— Șoarece să fi fost și tot îl miroseam !

— Dă-o dracului de treabă, măi Vintilă ; mai bine spune câte stele avea „pruna” pe care o băuseși ? Prea ai făcut-o de oaie ! Omul stătea acolo, legat fedeleș, și tu... Nu, nu se poate ; păi eu, eu și când privește unul mai fix la mine simt. Poate să fie și în spatele meu, tot îl simt...

Presupuneri. Presupuneri. Presupuneri. În parte, adevărate ; în parte, neadevărate. Adevărate — pentru că Mihai era tot acolo, în vagon ; neadevărate — pentru că, în lădița lui de portocale, „omul” încetase de mult să mai stea. Căuta o modalitate să se dezlege :

E rău — își spunea. Chiar foarte rău. Legat fedeleș, de un scaun metalic ! De un scaun

metalic cu blatul și speteaza din lemn. Din placă laminată. Și mâinile, și picioarele îmi sînt legate separat. Separat — fiecare de cîte unul dintre picioarele scaunului. În plus, pentru mai multă aderență la instrumentul de tortură — și așa incomod, datorită micimii — sînt ambalat cu încă trei rînduri de legături: una peste genunchi, alta peste trunchi — mai exact, pe sub subsuori — și ultima în jurul gîtului. (Asta din jurul gîtului e cea mai largă, dar mă incomodează cel mai mult. Dacă încerc să mă mișc, mă incomodează cel mai mult.) Nu pot să mișc aproape deloc capul. De fapt, cu legătura din jurul gîtului, asta s-a și urmărit: să nu-mi mișc aproape deloc capul. Să nu-mi pot semnala în nici un fel prezența.

Concluzia: se contează pe dezambalarea mea de către altcineva. La locul și la timpul „potrivit”.

Logic: autodezambalarea mea se impune cu necesitate. La locul și la timpul „nepotrivit”. Adică aici ! Adică acum ! Altfel, tipii ăia

or să ne rîdă în față. Da, da — or să ne rîdă în față. Or să mai rămînă, poate, în țară cîteva săptămîni : simpli și onești turiști admirînd frumusețile naturii...

Printre alte sute de mii de — realmente ! — simpli și onești turiști admirînd frumusețile naturii.

Numai la gîndul că „tipii ăia” ar putea scăpa, Mihai simțea cum i se face piele de găină pe trup :

„Nu, asta nu ! Nu, nenișorilor. Am căzut în propria mea cursă — bun ! Am căzut și gata. M-ați legat fedeleș, m-ați ambalat, și drum bun, băiete, la dracu-n praznic ! Asta e una ! Să vă terminați însă în liniște trebușoara, e altceva ! Cu totul altceva. Scapă el Mihai din lădița asta de portocale și mai vedem noi ! Mai vedem noi care pe care...”

La nivelul spatelui, de spetează, a fost fixată o scîndură ! — își continuă Mihai auto-analiza situației. Pe fundul scaunului — altă scîndură. Prinse amîndouă de ladă ! Deci la stînga și la dreapta, nici o mișcare. Înainte și

înapoi — nici o mișcare. Mi-au mai rămas, cum s-ar zice, două șanse : una — în sus ; a doua — în jos !

Hai că îmi placi, băiatule, zău că îmi placi. În sus și în jos ! Una — în sus, a doua — în jos. Cum stau pe bidiviul ăsta de metal, tip „grupa mică”, gluma e numai bună !

Și Mihai a strîns din măsele. A strîns din măsele pînă cînd nu a mai putut. Pînă cînd, de atîta strînsoare, mușchii au cedat singuri. Încet, încet, odată cu autorelaxarea, în corp i s-a instalat un soi de căldură. O căldură aparte. A coborît pe lîngă mandibulă, pe lîngă gît, a pătruns în tot corpul. Așa, ușor ca o răsufare.

De fapt, senzația asta — că lîngă el s-a oprit răsufarea cuiva — o mai avusese cu cîtva timp înainte. Să fi fost o oră ? Să fi fost două ore ? În orice caz, era într-o stație. Era cu siguranță într-o stație cînd i s-a părut că undeva, în spatele lui — adică al cutiei — s-a oprit respirația cuiva. A simțit așa, ceva cald, ca răsufarea unui om. Dar cine putea fi ?

Însoțitorul ? De ce să se fi oprit însoțitorul în spatele lădiței în care el zăcea ambalat ? Ce să caute însoțitorul cu nasul în spatele cutiei în care el zăcea ambalat ? I s-a părut. Probabil că i s-a părut. Cu atît mai mult cu cît, de atunci, senzația aia de căldură a stăruit în-continuu. Și doar nimeni nu poate sta atîta vreme acolo, în spatele lăzii, numai și numai să-l încălzească pe el...

Mi-au mai rămas, cum s-ar zice, două posibilități, repeta Mihai, aproape mecanic : una — în sus, a doua — în jos. Și totuși trebuie să existe o scăpare.

Trebuie !

CAP. IX

Trebuie !

Cu acest trebuie Mihai se întîlnește din ce în ce mai des. An de an se întîlnește din ce în ce mai des.

— Noi, clasa a V-a, ne luăm angajamentul să nu avem nici un corigent. Nici trimestrial, nici anual !

Cuvintele rostite atunci, în fața întregii unități, îi răsună încă în urechi. Așa cum mai aude încă și acum răspunsul celorlalte clase a cincea :

— Și noi ne luăm același angajament !

— Și noi ne luăm...

— Și noi...

Greutățile le știau încă de la început : aveau cîțiva tîrîie brîu — vreo trei — învățați să treacă doar în toamnă, după îndelungi tatonări și poticniri printre paginile cărților

nedeschise nici la vreme și nici cât trebuie, nu cumva să obosească. Cum să-i determini să se schimbe de la un trimestru la altul ? Cum să-i faci să vină cu regularitate la meditații ? Cum să pui mîna pe ei și să-i obișnuiești cu munca ?

— Trebuie ! și-a spus lui însuși !

— Trebuie ! i-au răspuns ceilalți colegi și prieteni de clasă. Altfel, ceea ce nu facem acum, va trebui să facem la anul ; și atunci va fi mult mai greu...

— Trebuie !

— Eu am să învăț împreună cu Petruț, a luat Sebi inițiativa. Dacă e nevoie, ori eu mă mut la el acasă, ori el se mută acasă la mine.

Cînd e vorba de porumbei, oho, nu pregetă să mă scoale din somn. Dacă e nevoie — și pentru el mereu e nevoie — nu pregetă să mă scoale din somn !

Și au reușit ! S-au împărțit pe grupe, au cerut și sprijinul părinților, celor în cauză, și sprijinul profesorilor...

Nici un corigent trimestrial, nici un cori-

gent anual !

E adevărat însă : unii dintre „pedagogi” au luat nu 10, ci 9 la teza de matematici. Nu că nu ar fi știut la fel de bine ca mai înainte dar... prea au fost mai tot timpul cu ochii la... „protejații” lor !

— Știe ? !

— Nu știe ? !

În ladă se făcuse parcă și mai cald. Cu tot aerul rece al nopții, în ladă se făcuse parcă și mai cald. În dreptul fiecărei legături, băiatul simțea ceva, așa, ca o arsură. Era ca și cum ar fi fost acolo, la debarcader, și s-ar fi luat la luptă cu pietrele. Cu o grămadă mare de pietre. Iar ele, pietrele, i se așezaseră de-a lungul și de-a latul trupului, imobilizându-l, într-o luptă inversă aceloră purtate pînă acum. Într-o luptă inversă tuturor aceloră purtate pînă acum. Într-o luptă inegală. Mult mai crîncenă și mai inegală decît toate luptele purtate împreună pînă acum :

— Hai, arată-ți grozăvia, măi țică. De suportat, ne suporți. Ne recunoaștem învinse,

ne suporti ! Dar hai, acum arată-ți voința. Arată-ți teribila ta voință în jocul ăsta invers și neașteptat : dă-ne la o parte dacă poți ! Da, da : dă-ne la o parte ! Eliberează-ți trupșorul tău plătind din strînsoarea și căldura noastră ! Eliberează-ți-l din strînsoarea și căldura noastră și noi te recunoaștem egal între egali. O voință de piatră !

— De oțel !

— De oțel zici ? ! Nu de oțel, țică ; greșești ! O voință adevărată este o voință de piatră. O voință adevărată este numai o voință de piatră. Ce să faci cu o voință de oțel ? Oțelul se îndoiaie ! Dacă îți dorești cu adevărat o voință, asta să-ți dorești : o voință de piatră. Hai, țică, hai, încearcă. De ce nu încerci ? Dă-ne la o parte, dacă poți. Numai dacă poți.

„Una — în sus ; a doua — în jos. De ce nu ? ! De ce nu ? ! „

Mihai și-a descleștat pumnii. Vîrful unuia dintre degete atinge ceva. Ceva moale, circular, lipit de piciorul scaunului. O bucată de cauciuc. Da, da, trebuie să fie un manșon de

cauciuc. Unul dintre cele patru manșoane de cauciuc care îmbracă picioarele metalice ale scaunului. Să nu zgîrie parchetul, dușumelele, linoleumul...

— Dacă aș scoate manșonul... Da, da ! Dacă aș scoate manșonul, între piciorul scaunului și podea s-ar crea o diferență de nivel, un spațiu. Un spațiu de câțiva centimetri. De cel puțin doi, trei centimetri.

Mihai prinsese un „fir”. Și de ideea asta, de firul ăsta, ținea acum cu dinții. De ideea asta, de firul ăsta subțire depindea acum libertatea lui. Soarta acțiunii din care a fost atît de brutal scos. Atît de mîrșav și de brutal scos...

Și-a retras greutatea trupului — atît cît a putut — pe partea stîngă a scaunului. Apoi, ca într-un salt de delfin derulat cu încetinitorul, și-a arcuit întregul corp spre stînga. După care vîrfurile degetelor au coborît ușor, ușor de tot, de-a lungul piciorului metalic. Un centimetru. Încă un centimetru. Încă unul. Două dintre degete au atins manșonul

de cauciuc. L-au atins doar...

A încercat să forțeze. Să coboare și restul degetelor ! Acestea au orbecăit însă mai departe în gol, la gura manșonului negru, lipit strâns în jurul metalului rece și nepăsător.

— Dar dacă aș încerca pe dreapta ? Da, da, pe dreapta. Dreapta este mai mobilă, nu ? ! Desigur : este mult mai mobilă. În plus, degetele sînt mai viguroase, mai...

Dacă ar fi putut, Mihai ar fi țipat. De bucurie, cu siguranță că Mihai ar fi țipat. Întinzînd degetele mîinii drepte spre marginea de jos a scaunului a constatat că manșonul de aici lipsește...

— Scaune, scăunelule, bravo ție, mă, pușlama mică ! Bravo ție. L-ai pierdut, derbedeule. L-ai pierdut în cine știe ce încăierare. Las' că vă știu eu. Vă știu eu pe voi, ăștia mici. În aparență nevinovați, cînd colo... Ahă, știu eu ce zace în voi. E de ajuns să vă scape omul din ochi !

Printr-o întîmplare fericită, piciorul din spate al scaunului nu avea obișnuitul man-

șon de cauciuc ! Iar mîna, mîna a coborît mult, mult mai jos decît stînga, a atins podeaua lăzii. Mihai a întins atunci degetele în exterior. Acum totul era să-și deschidă palma, să formeze un unghi cît mai mic între degete și antebraț ! Și așa, cu palma deschisă, să coboare legătura — jos, cît mai jos, să o facă să iasă pe sub piciorul scaunului !

Legăturile ardeau, pielea se încrîncena celulă cu celulă, dar palma cobora. Mereu și mereu. Milimetru cu milimetru. Iar milimetrii se adunau. Și, contrar așteptărilor, cu cît erau mai mulți, cu atît se adunau mai repede...

— Sfoară, sforicico, ieși, drăguțo ; ieși, și-ți promit că te port drept talisman pînă la sfîrșitul zilelor mele. Cînd n-o să pot să te mai port pe mîna, te scot și te prind de gît — așa, ca medalion. Ieși, nu pierde ocazia ; e singurul tău prilej să vezi lumea. Mă fac pilot de cursă lungă și-ți promit că te port pe toate meridianele și paralelele pămîntului...

Prinsă parcă în capcana vorbelor, sfoara

cobora — ușurel, ușurel. Mai mult, mai puțin — după strădaniile băiatului...

Deodată, Mihai a început să se clatine. Așa, din senin, a început să se clatine. Înainte, înapoi — înainte, înapoi. S-a oprit apoi la vreo 45 de grade, sprijinit de ceva tare.

Trenul ajunsese la stația terminus, ușa se deschisese și, în aerul rece al dimineții, Vintilă Ionașcu, însoțitorul de la mesagerii, profita de ocazia voluminosului colet pentru a-și face înviorarea. L-a pus pe liză și l-a tras alături, în fața autostivuitorului.

— Altceva mai e ?

De sus, de pe autostivuitor, glasul mecanicului suna răgușit și morocănos.

— În afară de ladă și sacul ăla de colo, nimic — a răspuns Vintilă.

Mecanicul a pus „Frigerio”-ul lângă peretele magaziei de mărfuri și, din două-trei manevre dibace, a fost înapoi, lângă vagon.

— Sacul e tot al doamnei, Vintilă ?

Vintilă dă din cap — „Nu” — și trece mai departe. Brusc, se întoarce însă :

— Da' tu de unde știi de doamnă ; de unde știi al cui e coletul ?

Mecanicul prinsese deja sacul deasupra „labelor” mașinăriei și se îndrepta cu el spre magazie.

— De la ea însăși ; că nu de la tata mare, fie-i țărîna ușoară ! Mi-a spus să pun coletul sub streășină, la umbră, că ea se duce după o furgonetă.

— Atunci, să fie sănătoasă. Ține tu actele. Cînd vine Rață, să mă scoale. Sînt la 103. Știe camera. Am pentru el o chestie de milioane...

Și, în timp ce, obosit, Vintilă intra în camera de oaspeți, să se culce, în lădița lui de portocale, odată așezat pe pămînt, Mihai își reluate activitatea...

CAP. X

— Familia Nicolescu ?

Prin deschizătura zgîrcită a uşii — o fată. Un chip de fată. „O mutricică veselă, cu nasul cîrn, cu o mulţime de pistrui în vârful pomeţilor — cum avea să o descrie Mihai mai târziu. Dacă o piteai bine, încăpea toată acolo, în spatele ochelarilor mari, de soare, cocoşaţi sus, pe şaua nasului.”

— Pe cine căutaţi ?

Se vede treaba, nu m-a auzit. Sau nu m-a auzit sau nu aici stă familia Nicolescu. Şi Mihai se mai uită o dată pe bileţelul mic, dreptunghiular, scris cu creionul chimic, primit de la portarul şcolii. Şi întrebă din nou :

— Familia Nicolescu ?

— Da, familia Nicolescu, confirmă fata deschizînd uşa şi poftindu-l, mai mult prin

gesturi, înăuntru.

E limpede, își zice Mihai, toți pionierii șefi de detașament au câte o soră. Și eu am o soră, și Nicolescu ăsta are o soră — probabil că peste tot lucrurile stau la fel : tot pionierul șef de detașament cu sora lui. Să aibă cine îl ține în frâu, să nu se ducă de rîpă bietul... Deși puștoaica nu arată a fi un drac și jumătate, ca soru-mea, Livia.

— Mă numesc Mihail Ionescu, sînt șeful detașamentului clasei a șaptea A — și Mihai turui mai departe, pe nerăsuflăte, numele orașului și județului — și vreau să vorbesc cu fratele dumneavoastră.

— Mă bucur ! Emilia Nicolescu. Pe scurt — Emi... Cu cine spuneți că vreți să vorbiți ?

— Cu fratele dumneavoastră.

— Cu fratele meu ?

Odată ieșit din ladă, Mihai a avut de îndeplinit un plan de acțiune bine pus la punct. Un plan întocmit în minte, în lungile și chinuitoarele ore petrecute acolo, sub strînsoarea nemiloasă a sforilor și bandajelor

de tot felul, cu care fusese imobilizat. În ordine, trebuia să facă următoarele cinci lucruri :

Să afle numele localității de debarcare.

Să anunțe — telefonic — miliția de existență lădiței de portocale. (Atît și nimic mai mult.)

Să ia legătura cu pionierul șef de detașament al unei clase a VII-a, de la cea mai apropiată școală din localitate.

Să comunice cu Sebi sau cu oricare altul dintre membrii echipei.

Să se întoarcă acasă — în mijlocul acțiunii, adică !

Prima dintre sarcini a fost și cea mai ușoară. În gară, deasupra intrării, scria negru pe alb pe o tablă cît toate zilele : Baia Mare. Peste punctul doi a sărit din motive obiective : în buzunar, n-avea para chioară ! Acu', după un periplu per pedes prin oraș, se afla tocmai bine la punctul trei. Numai că puștoaica — „Pe scurt, Emi...” — îi cam încurcă treburile. Stă acolo, în spatele ochelarilor ei de soa-

re, și-l tot pisează cu nenorocita aia de întrebare : Cu fratele meu ? Cu fratele meu ?

— Da, cu fratele dumneavoastră.

— Cu fratele meu ?

Mihai se oprește undeva, între vestibul și sufragerie — dumnezeule, ce bibliotecă grozavă au ăștia ! — și dă să se întoarcă :

— Fiți bună, acesta este blocul M2, nu ?

Fata confirmă.

— Apartamentul 17 ?

— Da.

— Familia Nicolescu ?

— Exact !

— Mă speriasem ; pentru o clipă am crezut chiar că am greșit adresa, a continuat Mihai. Apoi a intrat în sufragerie și s-a așezat pe unul dintre fotoliile de lângă televizor.

Fata s-a așezat și ea — alături, pe celălalt fotoliu. Afară, prin fereastra deschisă a sufrageriei, dincolo de balustrada încărcată cu flori — niște zorele mari, crescute de jos, dintr-un jgheab de lemn — se vedeau, mari și domoale, culmile încărcate cu pomi ale

dealurilor.

— De greșit, ați greșit totuși ceva, tovarășe Ionescu...

Instinctiv, Mihai a dat să se ridice.

— Nu, nu, stați liniștit. Adresa este exactă. Ați cerut să discutați ceva cu șeful detașamentului de la a VII-a A. „Ceva secret” — după cîte mi-a comunicat, telefonic, tovarășul Ciobanu, portarul. Bun — vă promit că veți discuta cu șeful de detașament de la a VII-a A. Și repet : adresa este exactă. Greșeala e de altă natură. Ați uitat că el, pionierul-șef de detașament, poate fi și o... ea.

Și acum, dacă nu aveți nimic împotriva faptului că, în apartamentul ăsta, în afară de mine și părinții mei nu mai locuiește nici un Nicolescu, Nicolescu vă ascultă. Pionierul șef de detașament Emilia Nicolescu.

Dacă lui Mihai i s-ar fi scos și bruma de haine ce-o avea pe el, afară, în piața publică și tot nu ar fi roșit așa, pînă în vîrful urechilor.

Unu-zero, băiete. Unu-zero — înregistra

Mihai un scor imaginar. A se băga la tărtăcuță. Și a nu se uita că, în alegerile de anul trecut, ai fost uns șef nu numai pentru meritele tale. Nu, băiatule ; la asta au concurat și ciudatele idei ale unora dintre prietenii tăi de fotbal — acelea potrivit cărora le-ar fi fost, pasă-mi-te, nu știu cum dacă și-ar fi ales drept șef o fată. Numai și numai așa ai ajuns tu șef și Ileana Frîncu — loțiitor. Pentru că lucrurile puteau sta și invers. Da, da, puteau sta și invers. După rezultatele la învățătură, lucrurile puteau sta foarte bine și invers. Așa că înghite hapul și treci mai departe. Nu de autocritică e momentul ăsta penibil. Acu' ia totul de la capăt. N-ai ce face, trebuie să iei totul de la capăt. Să-i povestești totul de-a fir a păr. Punct cu punct. Despre Dudu-Tranzistor, despre Puiu, despre alde Măcăilă, despre Sebi și despre Pantelică, despre Spagheti.

Dumnezeule, numai băieți. O listă de băieți. O listă de băieți și nici o fată. Nici măcar o singură fată ! Când o vedea asta cum stau

lucrurile, face alergie. Pe cuvîntul meu că face alergie. În florărie, de pildă, în florărie puteam s-o trimitem pe Livia. Păi, nu ? Dacă o trimiteam în florărie pe soru-mea — și ea se pricepe la flori, nu glumă ! —, ne mai rămînea un om. Și încă ce om : Pantelică ! Iar dacă omul ăsta îmi ținea mie spatele, așa, pe post de „stoper măturător”, ca la fotbal, nu mai eram astăzi aici. De înhățat tot mă înhățau ăia, dar nu ajungeau să mă și expedieze aici. Le dădea el Pantelică de rost. Ahă...

Emilia nu a făcut însă alergie. Nici alergie și nici nimic altceva. Deși Mihai i-a istorisit totul cu lux de amănunte. Deși Livia, singura fată al cărei nume a putut fi pomenit, măcar așa, ca decor, a apărut numai de două ori pe tot parcursul povestirii. Și atunci pe post de „duce tava” — drept sora lui. Și, culmea ! Cînd Mihai a terminat, Emilia a pus mîna pe telefon și a chemat la ea doi băieți, colegi de clasă, din trei pe care i-a căutat.

— Victor Godeanu.

— Ion Armașu.

— Pe scurt — Nelu și Viky, i-a prezentat Emilia.

„Pe scurt” — are fata asta ce are cu „scurtu” își zicea Mihai, prezentându-se, la rîndul lui :

— Mihai Ionescu.

— Victore, îi iei pe Mihai la tine și mi-l îmbraci număru' unu. Mi-l îmbraci și mi-l încalți cît mai elegant.

— Să-l...

— Tu auzi, îl îmbraci și îl încalți. Hainele i le pui în valijoara aia galbenă a Marianei.

— Bun ; îl îmbrac, îl încalț, dar de valijoară nu garantez. Nu mi-a dat-o verișoară-mea nici mie, anul trecut, cînd am vrut să plec la Tușnad.

— O rogi din partea mea, și ți-o dă !

Mihai privea năuc scena din fața lui. Privea și nu-i venea să creadă. Emilia — „pe scurt, Emi” — îl luase în antrepriză și acum țin-te nene ! De cum terminase el de povestit, îl luase în antrepriză și acum îl ambala mai abitir decît tipii ăia. Te pomenești că,

pentru mai multă rapiditate, o să-l pună, la rîndul ei, într-o ladă. Și pas de i te împotrivește ! Pas de i te împotrivește domnișoarei „Pe scurt”.

— Viky !

Viky, un ăla atîtica, mai scund chiar decît însuși Spagheti, dar și ceva mai gras, și-a dus zîmbind mîna la chipiu. La un chipiu imaginar, firește. Decît „să trăiți” n-a zis.

— Viky, ai pus cumva la C.E.C. ultimii bani primiți pe deșeurile de hîrtie ?

Lui Viky se pare că îi făcea o deosebită plăcere să se exprime prin semne. Din gesturile lui largi reieșea că, acolo, la C.E.C., banii luați pe deșeuri au și prins deja mucegai de cînd au fost depuși.

— Bun. Treci atunci și scoate...

Emilia s-a oprit. S-a oprit și a început să boscorodească o socoteală încîlcită din care numai ea putea pricepe ceva, dacă era ceva de priceput.

— Scoate 200 de lei ! Dacă vrei îți dau și chitanță. Cînd vii o găsești aici. Ba nu, ne

întîlnim la agenția TAROM. Repede, băieți, repede, avionul pleacă la două ! Și nu uitați : NICI O VORBA ! Vă explic eu totul, pe urmă. Acum am de dat cîteva telefoane.

Unul — lui Sebi. Altul — la miliție. Lada nu trebuie scăpată din mînă. E probă. Și probele nu trebuie în nici un caz scăpate din mînă.

Mihai a coborît val vîrtej scările celor trei etaje ale blocului, sperînd că, pe parcurs, o să-și revină. Prea îl băgase în viteză domnișoara asta „Pe scurt”. Vorbea despre el, despre Sebi ca și cum i-ar fi cunoscut de cînd lumea ; în plus, se dovedise deosebit de ageră. Nu numai la limbă, dar și la minte. Da, da — deosebit de ageră : în timpul povestirii îi pusese o întrebare pe care nici el însuși nu și-o pusese încă. Ce anume urmăreau spionii în orașul lor ? Ce obiectiv ?

CAP. XI

În aceeași seară în care Mihai era ambalat și expediat la Baia Mare, în cameră la Sebi, Pandele și Puiu — pe scaune. Andrei — cocoțat pe pervazul geamului. Ștefan — cu mâinile la spate, sprijinit de soba de teracotă. Tranzistor și Sebi — în picioare. Doamna Popescu le pregătise un platou cu sandvișuri, o cană mare, de sticlă, plină ochi cu limonadă în care încă mai plutesc rămășițele — disproporționat reduse — ale câtorva cuburi de gheață, iar alături de cană, pe tava de plastic, a rînduit opt pahare. Șase — pentru ei ; celelalte două — pentru Mihai și pentru Adrian.

Dacă Mihai nu a venit încă, asta nu înseamnă că nu o să vină. Vine cu siguranță. Iar Adrian, Adrian trebuie să fie pe undeva pe aproape. Când băieții sînt cu toții aici, Adrian trebuie să fie pe undeva, pe aproape.

(Doamna Popescu n-o să se poată obișnui niciodată să-i spună lui Adrian — Spaghete. Pentru ea, Adrian rămîne Adrian. Așa i-a spus și pînă acum, așa o să-i spună și de acum înainte. Adrian — cum l-a chemat și pe taică-su. Dacă celălalt Adrian, soțul ei, ar mai fi trăit, poate, cine știe, se lua și ea după băieți. I-ar fi zis și ea Spaghete. Așa... să-i spună ei, ceilalți ; ea una nu se supără.)

Nici Mihai, nici Spaghete nu aveau să guste însă din sandvișuri și nici să bea din limonadă. Primul — pentru un motiv asupra căruia nu mai e nevoie să insistăm. Cel de al doilea — pentru că a venit tîrziu, aproape de miezul nopții, ceea ce, trebuie spus, nu i se mai întîmplase. Drept pentru care s-a băgat tiptil, tiptil în așternut.

...Au așteptat pînă pe la opt.

— Să știi că Mihai o fi dat de vreun fir în plus și nu se lasă pînă nu-l prinde bine în mîină, a fost de părere Tranzistor.

— Să-l prindă, frățioare, să-l prindă... Că de-aia ne-am dus fiecare unde ne-am dus —

să prindem un fir. Să-l facă și ghem, dacă vrea ! Numai să ne fi dat și nouă un semn de viață, se burzuluiește Andrei.

— Dacă ar fi putut, poate că ne-ar fi dat. Dar dacă nu poate ? Să zicem că-l filează pe unul, adaugă Puiu. Și ăla se plimbă, se plimbă. Ce, îl oprește cineva să se plimbe ?

— Sau intră într-o cîrciumă, aruncă un altul dintre băieți.

— Într-un restaurant, tovarășu'. Într-un restaurant !

— Lasă mă, Pandele, glumele ; țara arde și baba se piaptănă. Îți arde de glume. Cîrciumă, restaurant — tot un drac, se indignează Ștefan.

— Așa sînt eu, fire optimistă, replică Pandele.

— Te cred, doar nu în fiecare zi îți fac vînzătoarele un rabat de cinci lei la un buchet de cincisprezece. Mă Pandele, tu te-ai născut în zodia porcului.

Băieții pufnesc în rîs. Văzînd că și după ce s-a scormonit o jumătate de ceas prin toate

buzunarele, adunînd bănuț cu bănuț, lui Pandele îi mai lipseau încă cinci lei vînzătoarele au pus banii de la ele și i-au dat băiatului buchetul mare, de liliac alb. Prilej pentru Pandele de a mai rămîne încă în magazin. Și de a le îndruga verzi și uscate alte zece minute. Întîi — că nu poate primi. La urmă — că, vai, ce amabile sînteți, dacă ați ști ce o să se bucure soru-mea. După aceea — că nu se poate, mîine trece și le aduce el banii. Dacă e nevoie, vinde și sticle goale și tot le aduce banii. Și, în sfîrșit — că de aici și numai de aici va cumpăra întotdeauna flori. Pînă la sfîrșitul zilelor sale va cumpăra flori numai de aici.

— Cred că dacă mai insistai mult îți dădeau încă un fir de liliac, doar-doar or scăpa de tine, i-a spus Sebi, auzind toată istoria. La care Pandele a rămas perplex. Adică : „Ui-tă-te domnule, la asta nu m-am gîndit ! Mai puteam face rost de un fir”.

Liliacul stătea acolo, vîrît pe jumătate într-un oloi de pămînt, plin ochi cu apă. Stă-

tea acolo, pe noptieră, unde îl pusese Transistor, la întoarcerea din misiune.

Pe la nouă, Mihai tot nu venise. Și știm de ce. Băieții nu știau însă. Fierbeau ! La suprafață mai râdeau ei de una, de alta ; în sufletul lor — pămînt. Catran. Smoală.

— Fraților, cred că se îngroașă gluma. Ori ce s-ar fi întîmplat cu Mihai, e un semn că treaba este pe cît se poate de serioasă. Și Sebi a apăsător cu toată puterea pe vorbele ce au urmat : Codul întrebuintat. Reacția la mesajul nostru. Disparația lui Mihai. Trei zale din același lanț. Haideți să-l luăm la cercetat, să vedem unde duce. Să-l luăm încă o dată la cercetat, să vedem unde duce. Să privim printr-un alt unghi. Să privim totul și printr-un alt unghi : dispariția lui Mihai. Contăm pe ea ca pe un lucru cert. Pentru că, din păcate, deocamdată este un lucru cert. Contăm pe ea așa cum am contat de la bun început pe faptul că aveam de-a face cu niște spioni. Și, din păcate, nu ne-am înșelat.

Din punctul său de vedere Sebi avea drep-

tate : de cînd venise el în echipă, au mers pe varianta că au de-a face cu niște spioni. De la bun început. Că începutul ăsta era pentru alții al doilea, îi privește.

— Ștefan !

— Poftim.

— Joci tu și rolul lui Mihai, atît cît îl știi.

— Păi, numai în casă, atît.

— Bun și atît !

— N-ar fi mai bine s-o luăm cronologic ? a întrebat Pandele.

Măcar așa, o dată, să fie și el primul...

— N-ar ! O luăm numai logic !

Replica scurtă, bățăioasă, l-a pus pe Pandele la locul lui. La rînd, la rînd ca la moară, frate Pantelică ! Ori iar vrei rabat ? Aici nu ține, puîșor. Știm noi cîte parale face pielea ta unsă cu toate alifiile din serialele de televiziune. Că unul nu-ți scapă. Faci tu ce faci și unul nu-ți scapă !

— Dă-i drumul, Mihăilă. Și, imediat după asta, dai o fugă pînă acasă la Mihai. Urci și cauți să stai de vorbă cu Livia. Îi spui așa, că

frate-su o roagă să arunce ea o vorbă-două cum că el doarme la mine. Jucăm șah, avem de lucru și el doarme la mine. Da' asta s-o facă pe la zece, încolo, când ai ei nu mai pot pune mîna pe telefon s-o sune pe mama. Or să lase să se descurce mîine, cu Mihai. Și, vorba ceea, pînă mîine mai e !

Acum, zi-i !

Și „zicerile” au urmat una după alta, cam așa :

Mihai a relansat mesajul primit, „Turn la G 8. Rocardă”. După două minute și jumătate, pe ceas, legătura se stabilea invers. Necunoscutul emitea. Scurt. Nervos. O replică „unsă”, cum a spus Sebi. Numai bună pentru lansarea propriului lor mesaj : „Ce vrei ?” Replica, înregistrată de data asta cu magnetofonul lui Tranzistor, special adus cu o seară în urmă, face toți banii : vocea necunoscutului diferă de vocea primei înregistrări !

Apoi Mihai a lansat propriul lor mesaj. După care a închis. A închis și a trecut totul pe automatul radio-emițătorului.

Ștefan a păzit telefonul — la Mihai acasă.
Andrei — idem. La Sebi acasă.

Tranzistor și-a plimbat „frățiorul”. A prăpădit toate trei filmele. Are pe peliculă întreaga galerie de clienți a florăriei. Pe toți cei care au fost acolo între șase și șase și jumătate. Inclusiv pe Pandele !

Sebi, ca un adevărat outsider, a luat aminte la „tot ce mișcă în țara asta, rîul, ramul”. De la nivelul bordurii — pe care a zugrăvit-o clasa întâi — pînă la balcoane și terasa blocurilor.

Pandele. Ei bine, Pandele, zău că și-a meritat buchetul de liliac. A lungit jocul cu primitul florilor pentru nunta soru-si exact cît trebuia. Adică pînă la șase și un sfert. Moment în care „fîța” și-a făcut apariția. O blondă de vreo 25-27 de ani — dacă nu socotim machiajul și ochelarii. A intrat, a scos din poșetă o bancnotă de-o sută și-a întins-o vînzătoarei. A întins-o împreună cu un bilet. Ușor grăbită, ușor afectată :

„Trimiteti, vă rog, urgent comisionarul

dumneavoastră cu florile de aici, la adresa menționată. Dacă ajunge pînă la șase și jumătate, restul îi aparține”.

„Mîine ?” — a întrebat vînzătoarea, privindu-și ceasul. Și-avea dreptate. Era șase și un sfert.

„Nu, doamnă. Azi. Acum. Să ia un taximetru. Îl decontez anticipat. Poftim.”

„Bine, doamnă ; o să încercăm.”

„Vă mulțumesc. Știți, e căsătoria celei mai bune prietene a mele, și de-abia acum am aflat. Iar eu, eu mai trebuie să mai trec și pe la coafor. Înțelegeți, în 15 minute, ce să fac mai întîi ? Apelez și eu la amabilitatea dumneavoastră.”

„Bine, doamnă ; o să încercăm.”

Și, mai înainte ca blondă să iasă bine din prăvălie, vînzătoarea s-a apucat să împacheteze niște cale.

Șase și jumătate. Cale. Dumnezeule, după ea, Pantelică ! Și, încalcînd consemnul, Pandelescu a zbughit-o după blondă. În trecere a aruncat buchetul de liliac în căruciorul lui

Tranzistor. „Vai, ce frățior drăguț.” Apoi, în șoaptă : „Descurcați-vă, eu unul n-o pierd din ochi pe tanti aia de vizavi. Arde-i o poză.”

Rezultatul. Blonda a intrat într-o curte din strada Galați. N-a reținut numărul, dar curtea o poate recunoaște oricînd. Curtea și casa. O curte mare, cu gard din beton ; cam vechi, e drept. Și casa se pare că este tot veche. Cu prispă și pălimari. Numai că, din stradă, n-a putut s-o vadă prea bine.

La „Gloria”, Puiu a făcut și el o seamă de fotografii. „S-a boierit lumea, dom’le. Auzi : cincisprezece inși au venit la film cu mașina ; din 200 de locuri, cît are cinematograful, e ceva ! Pe toți cincisprezece îi am pe peliculă. Pe unii îi am chiar de cîteva ori. Iar vlăjganului de-a venit cu taxiul, țin minte precis, i-am tras un pocket — șase bucăți.”

Ce s-a întîmplat însă alături, chiar în fața cinematografului, numai Mihai știa. Dar Mihai, Mihai era atunci pe post de mumie peruană, legat fedeleș și ținut în cutie, pe răb-

dări prăjite, ca bălanii lui Spagheti. Ba mai rău — și fără apă...

— Avem de toate, dar n-avem nimic, a conchis Sebi într-un târziu...

— Dar blonda ? se miră Pandele.

— Am zis : avem de toate...

— Uite, știi ce, frățioare, fii mai clar ! Eu unul mâine o verific pe blondă. Asta fac : o verific pe blondă. Aflu eu ce hram poartă și cui i-a trimis 'mneaei calele.

— Știi ce, Pandele ? De verificat, sigur că o verificăm. Dar pentru asta, verificarea trebuie să facă parte din plan. Dudule, mâine o verifici pe blondă.

— Păi cum, mă, unul dă de apă și altul pune ciutura la fîntînă ? ! își iese Pandele din pepeni.

— Regulile meseriei, băiatule. Regulile meseriei. Pe tine te-a văzut, te cunoaște ; e clar ? !

Era cît se poate de clar. Dudu avea să o verifice pe blondă. Puiu urma să dezvolpeze filmele și să facă un rînd de copii după fieca-

re dintre poziții. În plus, pentru blondă și șoferul mașinii din care se dăduse jos, acestea trebuiau executate și câteva portrete. De preferat, șase pe patru.

Pandele și frații Mihăilă, înarmați fiecare cu câte o bucată de bandă cu copia melodiei aceleia ușoare și tărăgănite, înregistrată după emisia de bază — „Turn la G 8. Rocardă” — aveau să se repeadă după cum urmează: primul la filiala județeană a institutului de etnografie și folclor; ceilalți doi — acasă la Maria Gologan, cunoscuta cîntăreață de muzică populară. Pentru identificare. Dacă aflau ce e cu bucățica aia de cîntec, era ceva. Pe lîngă faptul că aveau încă un indiciu, obțineau și un reper în identificarea spionilor. În seara emisiei spionul fusese neapărat acolo, în locul unde răsunase cîntecul.

CAP. XII

Vintilă Ionașcu a băgat mîna în buzunar. De cum l-a văzut pe milițian în pragul ușii, a băgat mîna în buzunar. De-abia la urmă și-a adus aminte că ambele bacșișuri se topiseră ca prin minune...

Prunele lui „cinci stele” cer bani, oricum !

Așa că, mai bine să-l lase pe milițian să-și spuie păsul. Știe el ce-o să urmeze, dar mai bine să-l lase pe milițian să-și spuie păsul...

— Trăiți, a făcut Vintilă neconvins...

— Să trăiești și matale, nene Vintilă, a zis milițianul, și s-a așezat lîngă fereastră, pe singurul scaun din încăpere. Nu prea aproape, dar nici prea departe de patul alb, imaculat și îmbietor pe care se odihnise pînă atunci ceferistul.

— Iartă-mă, nene Vintilă — îmi permiți să-ți zic așa, nu ? — dar meseria e meserie !

Chestie urgentă. Zi-mi și mie ce-i cu lada aia de afară ?

Mă ia tare — „Nene Vintilă” —, ca pe urmă să mă înhațe — jap ! Ai luat bacșiș, hoțoman bătrîn — își dădea însoțitorul de la mesagerii cu presupusul. Așa, după cum văzuse el că se întîmplă prin cele filme cu gangsteri... Puah ! Și i se făcu o greață imensă de el în-suși, inclusiv de „pruna” luată din bacșișul în cauză !

— Aia de-o dădurăm jos ultima — a completat mecanicul de pe autostivuitor, rămas undeva, în spatele milițianului. Și avea o voce așa de „obosită” de parcă ar fi ținut lada „aia” în brațe toți anii de cînd devenise stivuitor.

— Aha, confirmă Vintilă Ionașcu ! Ce-i cu ea ? Și cum nimeni nu-i răspunse, zise din nou, ca pentru sine : Lada ?

— Da, lada, confirmă sec milițianul, netrădîndu-și nici măcar cu o iotă intențiile.

— Păi, să vedeți — oscilă însoțitorul de la mesagerii...

Să recunoască ? Să nu recunoască ? Cine știe ce i-o fi spus blonda ? ! Cine știe ce trăznăi i-o fi spus blonda ? ! Că i-a dat nici mai mult nici mai puțin decît marea cu sare !

— Zi-i, nene Ionașcule, că mai am și alte treburi pe ziua de azi. Ori ți-e teamă, cumva ?

Vintilă Ionașcu s-a făcut alb ca varul.

Știe. Va să zică, știe ! Știe tot ! O dată am luat și io un amărît de bacșiș... Ei, na, un bacșiș, acolo...

Acu' s-a trezit de-a binelea. Nici n-ai zice că, de la un capăt la altul al liniei, a turnat în el cîteva cinzeci bune de țuică bătrînă, de-aia de-ți arde gîtul numai și numai cînd o mi-roși...

Pîna la urmă își ia inima în dinți și zice :

— Așa e, recunosc, am luat bacșiș ! Pentru prima dată, dar am luat. Jur însă — și vă rog să țineți seama de asta, că sînt om cu părul alb : n-am pretins eu, ei mi-au dat. Mi i-au băgat în buzunar... Ea și bărbat-su ! Jur !

A fost rîndul milițianului să tresară. Să tresară în sinea lui, dar să tresară ! Acu' o jumătate de oră a fost chemat din teren și trimis imediat aici, la mesagerii. Ofițerul de serviciu primise un telefon scurt și enigmatic din partea unei femei. Li se recomanda să controleze gara, mai precis mesageriile, unde, sub o streășină, trebuie să dea neapărat de o ladă goală, care ladă n-ar fi nimic alta decît „piesă de dosar”.

(Emilia uitase cuvintele lui Mihai — corp delict. Le înlocuise cu altele care, după ea, spuneau ce trebuia spus. Lucru aproape exact !)

Unde dai și unde crapă — își zise milițianul ! Dar pînă una alta, hai să mai dea ceva apă la moara lui Vintilă. Cine știe ce iese ? !

— Ei, chiar așa, pentru prima dată ? !

La urmă, văzînd privirile ucigătoare dar sincere ale bătrînului :

— Bine, așa să fie...

Tehnică avansată — gîndea mecanicul ; vine la mine, îl duc la lădoi, umple — așa, la

derută — trei foi de carnet cu ceea ce vede — ce Dumnezeu o fi scris, nu știu ! — ca după aia să îl ia la fix pe Vintilă !

Da' și pe ăsta, ce l-a apucat ; că bea — e una ; să te-apuci de potlogării — e alta !

— Mă credeți ? întreabă, neconvins, Vintilă Ionașcu.

— Da, îi răspunde milițianul. Și-i cere ca a doua zi să bată la mașină o declarație a celor spuse — în dublu exemplar ! — și să o pună în ramă. Una pentru peretele din față al vagonului, alta pentru peretele din spate. Iar atunci când îi va mai fi dor de bacșiș — dacă îi va mai fi vreodată, firește — să se uite la ele !

După care îl invită pe bătrîn afară, în fața „Frighero”-ului, și-i cere așa, ca unui vechi prieten :

— Spune-mi și mie, nene Ionașcule, cum arătau proprietarii lăzii ?

CAP. XIII

În același timp în care Vintilă Ionașcu dădea în primire mesageriile, Pandele intra în cameră la Sebi. Hoțește, pe fereastră.

— Puștiule...

— Mihai ? !

— Nu, mă, iartă-mă ; așa mi-a venit la gură. Sînt eu, Pandele.

— A, tu erai... Dar ce dracu faci acolo, pe fereastră ? Ai înnebunit ? !

— Ce să fac, mă grăbesc, răspunde Pandele în șoaptă. Nu de alta, dar să nu-l trezească pe Spagheti, vîrît cu totul sub macatul de lînă.

— Aoleo, cît e ceasul ?

— Dă-l dracului de ceas, Sebi ; e șapte.

— Numai șapte ? ! Mă, Pandele, tu nu mai ai somn ?

— Nț ! face Pandele. N-am !

— Hai, zi : ce vînt te-aduce, de iei omu' din așternut ?

— Cîntecul !

— Care cîntec, mă ? A, cîntecul. Ce-i cu el ?

— E un bocet.

— Bocet ? De unde știi ? Să nu-mi spui că ai fost la Institut azi-noapte, că nu te cred.

— Păi nici nu-ți spun !

— Atunci de unde ai aflat tu că e bocet ? De unde dracu' ai aflat tu că ăla e bocet ? ! Probabil ai visat !

Pandele nu visase deloc. Cîntase. Aseară a luat cu el unul din magnetofone și-a mai pus de două, trei ori banda. Apoi a intrat în bucătărie, să mănînce. Și, în bucătărie, fără să-și dea seama, s-a pus pe cîntat. Așa, fără cuvinte. Cînd... Pleosc, trosc — cîteva palme peste ceafă.

Bunică-sa !

— Ce-ai bre, mamaie, cu mine ? Ce ți-am făcut ? Am întîrziat și eu o oră, acolo...

— Întîrzie și două, luate-ar zăltații să te ia,

da' nu-mi boci mie, la miez de noapte, în casă. Ce, am murit ? ! Cobe !

— Ce-ai spus, mamaie ? !

Și Pandele a sărit de gîțul bunică-si. Și dă-i, și pup-o !

— Doamne, dumnezeule, a turbat Pantelică ! a început să boscorodească bătrîna. Eu îl bat și el mă pupă. A venit sfîrșitul pămîntului, maică. Fugi de-aici, diavole ; fugi, n-auzi !

Sebi stă și se uită. Stă și se uită ca prostul la găliganul de Pandele rămas proțap în mijlocul casei. Are noroc. Am spus eu că are noroc. S-a născut în zodia porcului. Auzi : două misiuni a avut de îndeplinit și pe amîndouă le-a dat gata cît ai zice pește. Mîine, poimîine o să vrea și spor de noapte. Pentru că nici noaptea n-are astîmpăr. Se ține norocul după el...

— Măi Pandele, caută Sebi să-l persifleze, dacă-mi mai spui că bunică-ta știe și înmormîntarea sau parastasul la care s-a cîntat bocetul, eu unul mă duc la nea Petcu

frizeru', acu' la deschidere, și-i fac safteaua — mă tund zero.

— Sebi, dragă, nu spune vorbe mari !

— Pe cuvîntul meu. Mă duc la nea Petcu și mă tund zero.

— Mă, tu te joci cu focul, caută să-l îmbune Pandeale.

Sebi — nimic și nimic. Că dacă și p-asta o știe, el unul se tunde zero. Chilug ! Se duce la moș Petcu și se tunde ca-n palmă !

— Galați 14.

— Ce-ai spus ? !

— Ce-ai auzit. Galați 14. Acum o săptămînă ! Și dacă vrei să știi, eu unul am mîncat și colivă de la înmormîntarea asta. Mi-a adus-o bunică-mea.

— Mă, tu vorbești serios ? !

— Sebi, băiatule — onoarea înainte de toate : ca-n palmă ! Te tunzi ca-n palmă.

Sebi a repetat totuși întrebarea. Drept răspuns însă, Pandeale i-a pus în palmă cinci lei — „economiiile” de la flori — și l-a trimis la moș Petcu. Iar atunci cînd Puștiul ieșea pe

poartă a adăugat, așa, ca pe un fleac :

— Știi, Sebi, aia care bocește e chiar bunică-mea. Ea bocește la toate înmormântările din cartier. Numai că eu unul n-am auzit-o niciodată — de-aia n-am recunoscut-o. Pînă nu mi-a spus ea, n-am recunoscut-o. S-o fi văzut aseară, cînd i-am pus banda. Nu mai putea de bucurie că-și aude vocea. Așa că, acu' e ferm convinsă că a venit sfîrșitul pămîntului. După ce-mi arsese cîteva palme zdravene, tot ea m-a chemat să mă pupe !

CAP. XIV

Aeroportul din Baia Mare. Într-un colț al sălii de așteptare, trei tineri discută — în șoaptă, dar foarte aprins — cu un al patrulea. Acesta din urmă distonează însă de restul — nu în sine, cît prin comparație — atît prin felul în care este îmbrăcat — un costum maro-roșcat, nou nouț, șapcă și ochelari de soare — cît și prin felul în care e tuns. Mai bine-zis, prin felul în care e netuns. Are părul lung, lung de tot. Îi atîrnă pe gulerul hainei. Este chiar mai mare decît al celorlalți doi băieți, luat la un loc. Este aproape la fel de lung ca părul fetei.

Sporovăiala are drept obiect o femeie. O tînăra femeie care, după ce și-a predat bagajul — o valijoară de mînă s-a îndreptat veselă și grăbită spre bar.

— Ei, acu' ce mai zici? triumfă Emilia.

Ți-am spus eu că blonda s-ar putea să vină la aeroport ?

De dincolo de ochelarii săi negri, Mihai n-are ce să mai zică. Așa e, blonda a venit la aeroport. Ideea Emiliei — hainele, peruca, ochelarii etc. — s-a dovedit excelentă. Dacă nu se deghiza, se ducea totul de râpă.

După ce a văzut coletul dat jos din tren și așezat la umbră, pe platforma rampei de descărcare, blonda s-a dus să ia un taxi furgonet și... taxi furgonet s-a făcut. Și-a cumpărat bilet de întoarcere cu primul avion.

Și ea se grăbește, își zice Mihai. Cred și eu !

Tînărul hippy — alias Mihai — are însă, și el, ideile lui. Dacă Emilia a avut ideile ei, are și el ideile lui. Vrea să știe neapărat numele, prenumele și adresa blondei. Arde de nerăbdare să știe numele, prenumele și adresa blondei. Dacă o pierde din ochi la aterizare ? Evident, el o să fie cu ochii în șaișpe, dar dacă o pierde la aterizare... Dacă totuși o pierde

din ochi la aterizare ! Nu, așa ceva nu trebuie să se întâmple. Numele, prenumele și adresa blondei trebuie luate însă de-aici, de-a gata, de pe lista de pasageri.

— Stai liniștit, îl asigură Nelu. Adresa ajunge înaintea ta. V-o trimitem noi. Hai, du-te. Du-te și așează-te undeva, imediat la intrare. Ține-o tot timpul sub observație. Drum bun.

— Mulțumesc !

— Drum bun, Mihai.

— Drum bun.

Mihai mulțumește, pe rînd, fiecăruia. Emi-liei, lui Victor, lui Nelu. Fantastici prietenii ăștia ai lui. Noii lui prieteni. Fără de ei... Ce s-ar fi făcut oare fără de ei ? Și ce simplu a fost. Ce simplu a fost totul. S-a dus la școală, s-a legitimat, a întrebat de pionierul șef de detașament...

Acum, totul i se pare atît de simplu...

— Pasagerul Ionescu Mihail este rugat să poftească la avion. Pasagerul Ionescu Miha-il...

Mihai întinde buletinul. Special a lăsat un spațiu între el și blondă. Special. Blonda este deja în avion. Și-o fi luat probabil locul în fotoliu. Numai lângă ușă să nu se fi așezat. Dar, oricum, tot e bine. Doar n-o să coboare din mers, nu ?

Mihai a prezentat buletinul. Așa, deschis la fotografie. Dumnezeuule, dacă mă opresc aici ? Buletinul e scos de cel mult o lună, iar eu, acum, am ditai pletele ! Dacă din cauza coafurii mele nebune mă opresc aici, la intrare ?

Și Sebi, și ceilalți care așteaptă acolo, în fața aparatelor de radio... Sebi care a fost imposibil de prins la telefon, care Emiliei i-a fost imposibil să-l prindă la telefon. Care mă caută...

CAP. XV

În lipsa lui Sebi, Pandeale a pus mîna pe frîie. Şi dă-i şi muştruluieste-i pe băieţi ! A contramandat orice acţiune :

— Veşti noi.

Şi i-a chemat pe toţi „sub arme”. La dato-rie !

...Puiu a adus cu el un maldăr de fotogra-fii. O pungă de plastic, plină cu fotografii. Unele uscate, altele încă jilave — cum s-au nimerit să fie scoase din fixativ : mai de di-mineată sau numai un sfert de ceas înainte de a veni. Maşină să fi fost şi nu puteai lucra mai multe într-o singură jumătate de noap-te ! Aproape o sută de fotografii într-o singu-ră jumătate de noapte !

Băieţii se uită la una, la alta ; le admiră din toate unghiurile. Sub zarzăr, lumina e numai bună. Calmă, difuză, nu-ţi ia ochii. Nu sînt

rele pozele — nu sînt rele deloc. Ba unele sînt chiar de calitate. De-o foarte bună calitate. După condițiile în care au fost luate imaginile, mărite și uscate sînt chiar de foarte bună calitate ! Și ale lui Puiu, și ale lui Tranzistor.

Puiu le-a rezervat însă o surpriză. O surpriză de zile mari. A scos încă două fotografii din buzunarul de la piept al hainei. A scos un plic mic, tip carte poștală și, din plic, două fotografii. Două fotografii ale aceluiași om : un tip înalt, brunet, robust, între patruzeci și cincizeci de ani, îmbrăcat impecabil. Costum de culoare închisă, cu vestă, cravată mare, lată, cu buline. Toate de aceeași nuanță. Dar și costumul și cravata săreau în ochi. Mai ales cravata și batista săreau în ochi. Cravata — prin nodul ei mare și șui ; batista — mult prea ieșită în afara buzunarului.

Șoferul mașinii din care a coborît blonda — își zice Tranzistor. L-am luat bine. L-am luat chiar foarte bine, cu volan cu tot. Și asta în cele cîteva secunde cît blonda a deschis și

închis portiera. Se văd pînă și literele de pe cheia de contact.

Și Tranzistor a rămas în continuare în adorarea propriei opere...

Cea de a doua poză era făcută undeva, în dreptul unui grilaj. O poză „în picioare”. Același om, același costum elegant, aceeași cravată și aceeași batistă. Aceași cravată cu nodul mare și șui, aceeași batistă mult prea ieșită în afara buzunarului.

Cea de a doua poză era făcută undeva, în dreptul unui grilaj, dar unde ? ! Omul nu coborîse deloc din mașină. Nici acolo, lîngă Consiliul popular, unde a oprit cîteva clipe, nici în altă parte. Mașina a staționat numai și numai atît cît să poată coborî blonda.

Între timp, fără să spună un cuvînt, Puiu a întors cele două fotografii cu fața în jos. Moment în care Sebi se trădează :

— Nu se poate. Așa ceva nu se poate !

Concentrați în cercetarea fotografiilor, băieții nu au băgat de seamă cînd s-a apropiat Sebi. Cînd s-a apropiat și și-a vîrît la rîndul

său nasul în poze.

După ce a citit însemnările de pe spatele celor două fotografii, însemnări special făcute de Puiu, Sebi a tunat pur și simplu :

— Nu se poate ! Așa ceva nu se poate !

— A, Sebi, ia uitați-vă la Sebi, sare tocmai atunci Spagheti, venind din spate. Între timp făcuse și el ochi, se sculase.

— Ce-ai pățit mă, Sebi, întreabă Tranzistor. Te pomenești că anul ăsta vrei să iei premiul întâi și, pentru mai multă siguranță, te pui bine cu direcțiunea și pe linie de coafură.

Sebi e tuns. Zero. Ca-n palmă. Ce mai, Sebi nu mai arată a Sebi.

Da' și-a căutat-o cu lumînarea !

Puștiul scapă însă repede de „admiratori”.
Le arată spatele celor două fotografii :

— Om tuns, ați mai văzut voi, da' una ca asta, vă jur, n-ați văzut de cînd sînteți.

Ștefan e sceptic. Ce a citit Sebi atît de grav pe spatele fotografiilor ăloră ? Ce dracu' a citit ăsta atît de grav pe spatele fotografii-

lor ? Privește și el. Privește și rămîne perplex. Dacă, ajungînd acasă, aseară ar fi găsit blocul cu susul în jos, mai-mai că nu se mira atît. Stăteau și ei la etajul zece, ca Mihai ! Se mutau de la parter la etajul zece, și n-ar fi fost rău. Dar așa ? ! Spuneți și voi : pe ambele fotografii aceeași oră — șase și un sfert. Diferă însă atît autorii fotografiilor, cît și locul în care omul a fost fotografiat. După cum am văzut, prima era scoasă după unul dintre clișeele lui Tranzistor ; cealaltă — după clișeul lui Puiu.

— Prima — în fața Consiliului popular, în apropiere de florărie. Cealaltă — în partea de nord a orașului — în apropiere de cinematograful „Gloria.”

— Nu se poate ! au repetat unul după altul băieții, pe măsură ce au terminat de citit textul.

Pozele existau însă. O realitate palpabilă și încăpățînată, sfidînd spațiul și timpul. Pentru că între primul și cel de-al doilea loc în care omul fusese fotografiat, și cu mașina și

tot ai nevoie de cinci minute pentru deplasare...

— Puiu, Dudule, arătați ceasurile, îşi revine, primul, Pandeale.

— Nouă şi paisprezece minute — zice Tranzistor.

— Al tău, Puiule ?

— Să-l ia naiba ; al meu a stat !

CAP. XVI

Dacă ieri frații Mihăilă au șomtat lîngă telefoane mai bine de două ore, astăzi Sebi muncește cît doi lîngă un singur telefon, de mai bine de patru ore. Ceilalți sînt în oraș, fiecare cu misiunea lui. În buzunarul tuturor se află însă, în dublu exemplar, aceleași două fotografii : Una a „Bălanului”, cealaltă a „Bălăioarei”. A blondei și-a individului de la volan, botezați așa în semn de deosebită atenție față de Spagheti : Bălanul și Bălăioara. Iar Sebi s-a jurat că, pînă în seară, o să-i facă el să-i mănînce din palmă. Dacă Spagheti n-a reușit cu porumbeii lui, măcar el să reușească cu Bălanul și Bălăioara. Și se pare că lucrurile merg bine. Sebi asudă tot ridicînd receptorul și notîndu-și sub numele fiecăruia dintre băieți, pe o coală de hîrtie, ora și informația primită.

...Pandele trebuie să verifice toate hotelurile din zonă. Cu fotografia Bălanului în mână, Pandele trebuie să se oprească din recepție în recepție. Și să alergi la recepțiile a patru mari hoteluri nu-i lucru ușor. „Ieri a venit la noi la cooperativă și mi-a cerut — prin gesturi — să-i facă opt bucăți 6/4 și să i le aduc la hotel. Urgent ! — avea să îndruga Pandele, cu pozele în mână. Numai că am rătăcit nota cu numele și adresa hotelului. Dacă mă reclamă...”

Îl dublează Andrei. Nu de alta, dar dacă mai dispare și Pandele...

Dudu s-a dus în strada Galați nr. 14. Acolo unde a bocit bunica lui Pandele în urmă cu o săptămână.

Îl dublează Ștefan.

Puiu îl caută din întreprindere în întreprindere pe „nenea ăla de poartă doliu”, să-i dea o telegramă sosită în lipsa lui. De unde ? De la cine ? Dumnezeu cu mila ! Și are de alergat Puiu. În oraș funcționează nu mai puțin de trei întreprinderi de interes republi-

can, un institut de cercetări geofizice și un combinat de îngrășămintă chimice.

Dacă e spion, doar n-a venit să spioneze peronul gării !

Dublează — Spagheti.

Mai întâi au sosit veștile negative :

„Raportează Pandele. La hotel Astoria — nimic. Terminat.”

„Raportează Puiu. La Institutul de cercetări geofizice — nimic. Terminat.”

Dar o nenorocire nu vine niciodată singură. Colac peste pupăză, pe Livia, sora lui Mihai, o bate grija de frate-su. De vreo cîteva ceasuri o tot bate grija de frate-su. A telefonat acum o oră și l-a cerut pe Mihai. Sebi de-abia a găsit o scăpare :

— Păi... n-a venit încă ? !

— Unde să vină ?

— Cum unde, acasă ! De-aproape o oră a plecat spre casă ! Nu știi pe unde zicea că mai trece, dar de aproape o oră a plecat spre

casă — minte Sebi, de-i vine și lui însuși să se ia la palme... Uite-te domne, o minciună cere altă minciună, și o altă minciună cere o nouă minciună etc., etc.

„Raportează Pandele. La Hotel Parc — nimic. Terminat.”

Sebi a asudat. Nefericită inspirație. Să rămână acasă. Dar și mai nefericită inspirația să se tundă chilug. Așa, dintr-o prostie ! Numai și numai dintr-o prostie !

„Raportează Pandele. Bălanul se odihnește la hotel Scoica. Terminat.”

Ei, așa mai merge. Merge chiar să asuzi !

— Detalii...

„Raportează Pandele. De o săptămână Bălanul se odihnește la hotel Scoica. E cetățean străin. Ghinionist : de trei zile se simte rău. Încăpățînat : deși în ultimele trei zile a stat aproape tot timpul în pat, refuză să cheme medicul. Prevăzător : camerista spune că are pe noptieră o poală de medicamente. Sucit : Azi-noapte, la 12 s-a îmbrăcat și a coborît în hotel, să-și plătească sejurul. Și asta, deși

mai rămîne cîteva zile. Terminat.”

„Post scriptum : Pîna aseară a plătit totul în valută. Sejurul l-a plătit însă în lei. Terminat.”

— Ce-a făcut ieri după-amiază între șase și șase și jumătate ?

„Raportează Pandele. Recepționarul de serviciu de ieri după-amiază e liber. Caut o soluție. Terminat.”

„Raportează Dudu. De o săptămînă Bălanul și-a făcut apariția în strada Galați 14. E cetățean străin. Decedatul — Costache Trandafir, 58 de ani, fost contabil la combinatul chimic — i-a fost unchi din partea mamei. Bălanul e singurul moștenitor. Despre Bălăioara, acum. Vecinii spun că este infirmieră la Spitalul Unificat — la secția în care a murit bătrînul. Sufletistă. În ultima perioadă s-a învîrtit tot timpul în jurul bolnavului. Părere personală : interesată. Poate pică ceva. Investigația continuă. Terminat.”

— Unde se află Bălanul ?

„Raportează Dudu. Știri contradictorii.

Terminat.”

— Vreau știrile. Așa contradictorii, cum suînt !

„Raportează Dudu. Doamna Aldea — casnică — spune că Bălanul a plecat aseară pe la nouă cu un taxi-furgonet. De atunci nu l-a mai văzut. Probabil expediază clandestin ceva din moștenirea lăsată de Costache. Mi-a pomenit ceva de o ladă. Pe de altă parte, se susține că Bălanul se află de aproape o oră în casă...

— Cine ?

„Raportează Dudu. Două fete de vreo zece ani, care joacă șotronul încă de dimineață, alături, pe trotuar. Terminat.”

— Verifică.

„Raportează Dudu. Verific. În seara înmormântării bocitoarea și-a uitat șalul pe undeva prin casă. Așa cred eu. Terminat.”

— Eu unul, sînt convins ! Felicitări. Terminat. Pardon, verifică !

Sebi era tot o apă. Acu', că se tunsese, și era tot o apă ! Dar să nu se fi tuns. Ahă ! Care

va să zică, așa. Pe de o parte, Bălanul e la hotel Scoica ; pe de altă parte, e în casa lui Costache Trandafir. Care să fie adevărul ? Unde să fie Bălanul în realitate ? Trebuie să verifice dacă nu cumva Bălanul poate să iasă din hotel pe scara de serviciu. Dar de ce ? De ce ?

„Raportează Puiu. La întreprinderea Victoria — nimic. Terminat.”

— Verifică, te rog, combinatul.

„Raportează Puiu. Combinatul îl verific ultimul. Trebuie să merg tocmai în partea cealaltă a orașului. Durează. Terminat.”

Sebi s-a înfuriat. Țipă în receptor :

— Ordin !

„Raportează Puiu. Am înțeles. Ordin. Terminat.”

Uite-te, doamne, „e tocmai în cealaltă parte a orașului !” De parcă eu stau aici numai și numai să-l ascult pe el. Ca o mașină. Parcă n-aș avea voie să și gîndesc ! Dacă era nevoie de o mașină, puneam magnetofonul.

— Casa Popescu ?

Aleo, cine-o mai fi, își zise Sebi exasperat, ridicînd din nou — pentru a cîta oară ? — receptorul. Te pomenești că iar e Livia. Dar de ce mă ia așa, cu „Casa Popescu”.

— Da, casa Popescu.

— Cu Sebastian Popescu.

— Sebastian Popescu la telefon.

— Bună, Sebi ! Telefonez din partea lui Mihai. Mă auzi ?

— Da, te aud. Iertați-mă, da'... cine sînteți ?

— Emilia. Pe scurt, Emi.

Emilia, Emilia... Care Emilia ? În sfîrșit, dar de ce „din partea lui Mihai” ?

— Emilia Nicolescu, șefa detașamentului clasei a VII-a A de la școala generală nr. 16 din Baia Mare.

— De unde ? ? ?

— Din Baia Mare. Se aude ? Din Baia Mare. O să-ți povestească Mihai. M-a rugat să-ți transmit o adresă. Notează :

E bună. Hai că e bună. Mihai ăsta e dat naibii, domnule ! De aseară de la șase și ju-

mătate dispăre, se dă la fund, și astăzi, hop, e pe fază ! Transmite din teren. Și încă din Baia Mare. Mare ți-e grădina ta, doamne...

— Ascult.

De la celălalt capăt al firului Emilia dictează pe litere : M-A-R-I-A D-I-A-M-A-N-D-I. Născută 1-9-4-5. Strada : I-A-N-C-U I-L-I-E numărul 4. Repetă !

Sebi repetă. Ce să facă, repetă ! Apoi întreabă :

— Și Mihai ? Unde e Mihai ?

— Așteaptă-l la aeroport. Vine cu Blonda.

Lui Sebi nu-i vine să-și creadă urechilor. Cu Blonda ? De unde știe asta de blondă ?

— La revedere.

— Emilia ! Tovarășă Emilia ! Alo ! Alo !

— Ei, na ! S-a dus ! A închis.

„Raportează Pandeale. Bălanul e sus, în hotel. E înregistrat sub numele Nicolae Jean Velescu. Terminat. Post scriptum : Nu știm încă ce a făcut ieri seară. Terminat.”

Teribil Pandeale, fulgeră Sebi. Când o dă cotită, trece imediat la plural. „Nu știm !”

— L-ai văzut tu ?

„Raportează Pandele. N-ai vrea să fi și dat cumva mîna cu el ? De unde să-l văd ? ! E la el în cameră. Terminat.”

— Nu face nimic. Dacă dădeai mîna era însă și mai bine. Ordin : Andrei se duce la aeroport. Imediat. Vești bune : Mihai vine cu avionul de Baia Mare. E cu Bălăioara sau o însoțește pe Bălăioara — nu știu precis. Dă-i lui Andrei jumătate din fise și spune-i să transmită imediat ce are vești. Atenție : rămîi singur ! Verifică dacă nu cumva Bălanul poate ieși din hotel nevăzut, pe scara de serviciu.

„Raportează Pandele. Ordinul se execută. Pentru Mihai, regret : liliacul este acasă. Terminat.”

Regretă, Pandele, dragă, regretă. Cîte nu regretă omul în viața lui ! Numai nu-l scăpa din ochi pe Bălan. Asta, dacă Bălanul o fi acolo, în hotel, cum ți s-a spus...

— Sebi !

— Alo, da !

— Sebi !

— Alo ? !

Automat, Sebi a ridicat receptorul. Îl ridicase de atîtea ori încît, acum, pentru el tot ceea ce însemna voce omenească nu putea veni decît de acolo, de pe fir. Livia striga însă, contrar acestei „logici”, de la poartă, de unde, cu cîteva zile în urmă, strigase și Mihai.

Fără să se ridice de pe scaun, Sebi a chemat-o pe Livia în casă.

Țîrr, țîrrr, țîrrrr.

„Raportează Dudu. Cele care au dreptate sînt fetele. Bălanul se află în casă. Am dat mîna cu el. E de-o amabilitate... suspectă !

— Ascultă, Sebi...

— O clipă, Dudule, o clipă.

Fără nici o explicație, Sebi o ia pe Livia de mînă și o așează pe celălalt scaun, în fața mesei. Cu alte cuvinte, acum nu ascult nimic. Pe urmă !

— Da, recepție !

„Raportează Dudu — spuneam că am dat

mîna cu el...”

— O clipă Dudule ; pe Bălan îl cheamă cumva Nicolae Jean Velescu ?

Pauză.

„Raportează Dudu. Exact : Nicolae Jean Velescu. Dar de unde știi ?

— Recepție. Fără întrebări. Altceva ?

„Raportează Dudu. Bălanul a fost chemat acum zece zile de unchiul lui, Costache Trandafir, internat la Spitalul Unificat, secția interne. Unchiul îi scrisese că se simte rău, foarte rău, că dorește să-l vadă. Mi-a arătat scrisorile. Bălanul a venit însă prea târziu. Acum stă să lichideze moștenirea și pleacă. Ieri dimineață a donat statului — cu acte, firește — casa și grădina. Mai stă o zi, două să lichideze întreaga moștenire și pleacă. M-a invitat să trec diseară pe la el, la hotel. Cine știe, poate găsește șalul bunicii.”

— Adresa hotelului este cumva Scoica 221 ?

„De un... Raportează Dudu : Exact ! Terminat. Post scriptum : Am făcut o gafă. Rămas

o clipă singur în cameră, am dat să mă uit la batista din buzunarul hainei. Haina era acolo, pe spătarul unui scaun. N-am avut timp s-o pun la loc. Am aruncat-o sub pat. Terminat.”

— Înapoi, la datorie. Nu miști nimic de la locul lui. Nici măcar un fir de păr. Verifici mai ales dormitorul și bucătăria. Orice amănunt contează. Vești bune : Mihai sosește cu avionul de Baia Mare. Cu Bălăioara. Anunță-l și pe Ștefan.

În sfîrșit — liniște. Dumnezeu ! A uitat de Livia ; a uitat că Livia este aici, în casă, lîngă el. L-a luat gura pe dinainte ! Puștiule ! Gafă de puști ! Are dreptate Mihai — un puști ! Vestea că Mihai a ieșit la suprafață i-a luat mințile. Acu' țin-te băiatule. Liviei i-ai spus că de o oră Mihai a plecat spre casă. Lui Dudu — că sosește cu avionul de Baia Mare. Și telefonul ăsta, nenorocitul, care acum, cînd te-ar putea scoate din încurcătură, nu sună. Tace. Tace parcă într-adins !

A găsit. A găsit soluția. Dumnezeu, cîte

nu face omul dacă are puțină liniște.

— Livia, treci aici, în locul meu. Îți explic eu mai târziu despre ce este vorba. Stai aici și faci tot ce-am făcut eu. Cum sună unul, notezi. Scrii totul aici, pe hîrtie, sub numele lui.

Așa, mai facem o hîrtiuță : Sebi. Țsta sînt eu. Și-am plecat. Zbor. Îl aștept pe Mihai, la aeroport. Pe cuvînt de pionier !

Livia se uită la el ca la un nebun. De așezat se așează la masă, dar se uită la el absolut ca la un nebun. De două luni toată lumea se roagă de Sebi să se tundă — Sebi, nu, nu și nu. Iar acu, uită-te la el. Tuns ca-n palmă ! În plus, vorbește niște prostii mai mari decît el. Cum să vină Mihai de la Baia Mare dacă acum o oră a plecat spre casă ? !

Și-și mai dă și cuvîntul de pionier !

CAP. XVII

În după-amiaza zilei de 13 septembrie 197..., gestionarul de serviciu de la barul de zi al hotelului Scoica își freca mâinile fericit. Îi sosise berea. Ca de obicei, la ora aceasta îi sosise berea. O sută de lăzi — mici, de „Gambrinus.” De obicei, prilej de supărare, în ultima vreme nimeni nu mai este dispus să i-o care și să i-o stivuiască — așa, pe de po-mană, cum o făceau mai înainte unii : pe două-trei sticle de bere.

Astăzi însă era fericit. Odată ce sosise berea, găsisse și doi fraieri — doi puștani dispuși să facă treaba așa, aproape gratis : pe două sticle de pepsi. Numai că nu prea se omoară cu firea. Cară ei, dar nu prea se omoară cu firea. Dacă o țin tot așa, îl apucă seara !

— Haideți, băieți. Haideți, că dau și o prăji-

tură ! Pentru fiecare un pepsi și o prăjitură.

Băieții zic „da-da”, dar tot un drac. Ai zice că sînt sătui de pepsi și prăjituri. Că toată ziua numai asta fac — mănîncă prăjituri.

Și vorbesc, domnule, vorbesc...

— Pandeale, băiatule, o veste bună !

— Ce spui ? zice Pandeale și zvîrle cît cololada cu bere, mai-mai s-o spargă, s-o facă țandări.

— Da. Adineauri am trecut pe la celelalte două posturi, pe la Puiu și Tranzistor. La Combinat, de cum a scos fotografia Bălanului din buzunar, Puiu a fost luat de mîină și băgat în camera de gardă. Portarul l-a băgat în camera de gardă și l-a închis. Spagheti n-a putut să facă altceva decît să stea și să privească. Cînd m-am dus, era fiert.

— Și asta numești tu veste bună ?

— E chiar foarte bună, zice Sebi. Dacă acolo nu s-ar fi întîmplat nimic, Puiu era liber. Dar dacă s-a întîmplat... Tu ce-ai face dacă ți-ar sparge hoții casa și eu aș veni așa, să te întreb de unul dintre ei ? M-ai lăsa să plec ?

N-ai fi curios să știi unde poți da de el ? Mai ales dacă ți-aș prezenta o fotografie, n-ai fi curios să știi unde poți da de el ?

— Da, așa e — face Pandele.

— Și acu', o veste proastă : Bălăioara a sosit, Mihai, nu !

— Sebi, tu glumești ?

Sebi nu avea însă nici un chef de glumă. Nu făcea decît să repete spusele lui Andrei. Cuvînt cu cuvînt. „Bălăioara a coborît din avion singură. Din spate o dubla un tînăr hippy, unul îmbrăcat fistichiu, tot în nuanțe de maro : maro, maro-roșcat, maro cu dungă. Cu niște plete mari, pe umeri — roșcate și alea — cu ochelari negri, tip mască. Bălăioara a coborît, a deschis ușa Opel-ului — același din strada Galați 14 — și-a băgat apoi valijoara în port-bagaj, după care s-a suit lîngă șofer.”

— Haideți, băieți, haideți. Un pepsi și-o prăjitură. Pentru fiecare un pepsi și o prăjitură. Are grijă nea Gogu de băieții lui, îi cheamă și-altădată.

Pandele s-a înfuriat la culme. Dacă mai zice o singură dată, s-a jurat că-i face burtosului pocinogul. Se „împiedică” și cade cu una din lăzi tocmai sub burta ăluia, când i-o fi lumea mai dragă. Praf se fac sticlele. Îi arată el pepsi și prăjitură.

— Numai că — redă Sebi spusele lui Andrei — a lăsat așa, ca din întâmplare, portbagajul deschis. Iar dublura ei, tînărul hippy, cu o abilitate de necrezut, s-a vîrît înăuntru, domnule ! În doi timpi și trei mișcări s-a vîrît înăuntru !

— Chestie de tehnică. De antrenament — ridică Pandele din umeri.

— Da' nici cu Andrei al nostru nu mi-e rușine. După cum ți-am spus, tînărul hippy se băgase în portbagaj. Și, la rîndul lui, lăsase capacul deschis. Așa, ușor, de un deget. Cît să respire ca lumea, lejer. Ei bine, în cîteva fracțiuni de secundă Andrei a fost lîngă Opel. Și exact în clipa în care șoferul pornea, a apăsător capacul. Clic ! Așa, de-al naibi. Dacă tînărului hippy îi place aerul curat, să se lase

de chestii de-astea. E încă tânăr, poate să se îndrepte !

— Bine i-a făcut, sare Pandeles ! Și, de bucurie, ia o ladă în spinare și fuge cu ea spre frigider. Numai că, imediat ce se întoarce, Sebi îi retează entuziasmul :

— Și-acu', o bombă pentru tine, frate Pantelică : știi cine era șoferul ? Bănuiești oare cine era șoferul ? !

— Să nu-mi spui că era bunică-mea, că n-am să te cred ; n-are permis de conducere.

Sebi s-a săturat de cărat lăzi. A obosit, în plus, i s-a făcut sete. Mai rabdă totuși. Nu vrea să-i facă plăcere burtosului. Și nici să cumpere, nu se face ! I-ar strica ăstuia toată „buna” impresie despre ei !

— Hai, mă, nu spui cine era șoferul ? Aștepti să iau toți locuitorii orașului la rând ? !

— Bălanul, Pandeles dragă !

Să-i fi spus că burtosul a câștigat premiul european pentru cea mai frumoasă siluetă, Pandeles tot n-ar fi rămas așa, statuie.

— Nu se poate ! Acum o jumătate de oră

am fost la el, sus. L-am văzut. N-am dat mîna cu el, cum mi-ai cerut, dar l-am văzut. L-am văzut cu ochii mei, mă, înțelegi ?

— Ba se poate !

— Nu se poate mă, cum o să se poată ? ! Nimeni nu poate fi deodată în două locuri. Cum poți crede una ca asta ? Tocmai tu ? ! Ori poate... Mă, tu ai stat în ultimele zile de vorbă cu bunică-mea ? ! Te pomenești că ai stat de vorbă cu bunică-mea și te-ai molipsit...

— Nu, Pandeale dragă ; nu-i vorba aici de nici o minune. Și nici de coada lui Michiduță. E vorba — pur și simplu — de o treabă foarte, foarte terestră : de doi oameni. Gemeni — probabil. Pentru că de cînd cu operațiile astea plastice... Tocmai de aceea aveau nevoie de radio-emițător. Trebuiau să-și comunice reciproc mișcările. Și, în același timp, trebuia să pară că, în realitate, nu avem de-a face decît cu unul singur. De-aia stă de trei zile „bolnav” în hotel. Alibiul !

Pandeale face un șoc. Pune lada jos, ia o

sticlă și-i desface capacul. Ia o sticlă, îi vîră marginea capacului în lăcașul de la încuietoarea ușii și-i scoate capacul. La urmă, îi arde un gît de bere. După care se strîmbă : amară e berea. Cum le-o place unora să bea chestia asta ? E amară-amară ! Parcă ar fi ceaiul de sunătoare al bunică-mi.

— Alibiul perfect. Cu toți visează alibiul perfect ! Numai că așa ceva nu există. Asta e — așa ceva nu există. Singurul alibi perfect este cinstea.

— Și-acu' noi ce dracu' mai păzim aici ? Hai să chemăm miliția !

— Cum ce ? Finis coronat opus — o dă Sebi pe latinește.

— Știi ce, băiatule ? Nu de erudiția ta am nevoie. Dacă-mi rup spinarea cărînd lăzi burtosului ăstuia, nu de erudiția ta am nevoie !

— Ba nici măcar nu-i vorba de erudiția mea, ci de a ta, zice Sebi. Nu tu ai spus că azi-noapte, la orele 12, Bălanul a coborît în hotel și și-a plătit sejurul ?

— Da, dar nu văd legătura...

— Vezi-o ! Știi că și-a plătit sejurul, dar știi și pe câte zile ? Pe câte zile anume ?

Pandele scutură din cap. Nu, nu știu !

— Să-ți spun eu : șapte. Scrie acolo, în nota de plată ! Deci astăzi pleacă. Între patru și șase.

— Sebi, tu ești suspect. Zău că da.

— Eu, mă ? Bunică-mea sau bunică-ta a bocit la înmormântarea lui unchi-su ? Dacă nu te știam, trebuia să te scoatem imediat din acțiune. Suspect !

— Să bocești e una — asta poate fi și o întâmplare, se mai îndulcește Pandele. Dar să știi când are de gând să plece un spion la bază, mai va ! Asta nu merge pe bază de întâmplare !

— Păi sigur că nu ! Dar dacă un avion pleacă de la noi spre București o dată la două zile și avionul ăla pleacă, așa, ca din întâmplare, tocmai astăzi la opt, tu când ai pleca la aeroport, la nouă ? !

Ori, dacă acum e patru, pînă la șase tot

trebuie să plece ; pînă la aeroport se face o jumătate de ceas, iar sosirea pe aeroport trebuie neapărat făcută cu cel puțin o oră mai devreme.

Mai zi ceva, frate Pandele ; mai zi ceva dacă poți !

— Și noi, noi ce facem ?

— Chemăm miliția !

— Și de ce n-o chemăm acum ? Ce așteptăm ? Să ajungă la aeroport ?

Sebi ar fi chemat el miliția, dar ce să spună ? ! Că doi oameni poartă același nume : Nicolae Jean Velescu ? ! Că unul dintre ei nu a părăsit de trei zile hotelul ? Că Puiu a fost prins și închis de portar în camera de gardă, la Combinatul chimic ? Se duce de rîpă toată acțiunea ! Miliția, securitatea vor dovezi ! Nu se leagă de oameni așa, pe de pomană. Și încă de cetățeni străini, de turiști !

Trebuie să se mai întîmple ceva. Acum, la plecare, trebuie să se mai întîmple ceva. Dacă ăsta a stat în hotel, înseamnă că celălalt a lucrat. Și dacă celălalt a lucrat, și poate fi

bănuie, omul care trebuie să scoată prada în afara hotarelor țării este ăsta. Omul „curat”. Omul cu alibiul perfect. Soarele fără pete...

Trebuie neapărat să se întâmple ceva. Dar ce ? Ce ? În esență — predarea documentelor. Cum ? Păi asta e treaba lor ! Sebi și Pandele or să aibă de lucru. Pandele nu trebuie să-l scape pe Sebi din ochi. Toată sarcina urmăririi Bălanului de sus, din hotel, o preia Sebi. Pandele dublează. Consemnul : cînd Sebi își aruncă batista, Pandele cheamă miliția. Trebuie neapărat să cheme miliția.

CAP. XVIII

Maria Diamandi îi întinde recepționarului o geantă. Mare, neagră, tip diplomat.

— Domnului Nicolae Jean Velescu. La 221, vă rog.

Apoi iese și se îndreaptă liniștită în josul străzii. Spre oraș. De acolo de unde venise.

„Asta e ! Documentele !”

Și Sebi i-a făcut semn lui Pandele :

— Spune recepționarului să nu predea geanta cu nici un preț. Să aștepte să i se ceară ! Caz de pușcărie. La urmă — după mine !

Cîteva sute de metri mai jos, ieșind dintr-o străduță laterală, un Opel gri, cu număr de înmatriculare străin, și-a deschis portiera. Ajuns în dreptul Mariei Diamandi și-a deschis portiera. Aceeași portieră, din dreapta șoferului, pe care femeia ieșise cu cîteva minute mai devreme.

Femeia urcă. În mașină — nimeni altul decât... destinatarul genții : domnul Nicolae Jean Velescu.

Frumoasă chestie ! Lui Sebi totul i se pare de-a dreptul neverosimil. Deși a făcut „bătă-turi” pe creier pentru a înțelege scena la care a asistat, lui Sebi nu-i vine încă a crede. Fantastic ! Și nimeni nu bănuie nimic. Oamenii trec mai departe, își văd de treburile lor, de micile și marile lor bucurii, de necazurile lor. În afară de noi, nimeni din cei din jur nu bănuie nimic. Mai ales că îi vede pe amândoi așa, îmbrăcați în doliu...

Dintr-o săritură, Sebi a trecut drept în fața mașinii. Mai înainte ca domnul Nicolae Jean Velescu să pornească din nou, Sebi a trecut în fața mașinii. Maria Diamandi rămîne stupefiată. Domnul Nicolae Jean Velescu — la fel. Cîțiva curioși și-au și încetinit deja mer-sul. Cu o prezență de spirit uimitoare, Băla-nul oprește motorul. Și, mai înainte ca în mintea vreunuia dintre cei de față să încol-țească fie și cea mai mică idee care l-ar fi

putut trăda, spionul se dă jos și-l îmbrățișează pe Sebi :

— Ura, nepoate ; ce mai faci ?

Apoi, în timp ce brațele se încolăceau încă în jurul băiatului, domnul Nicolae Jean Vellescu îi șuieră aspru, printre dinți :

„Fără scene, iubitele ! Mi-a șoptit mie o vrăbiuță cum că două dintre radio-emitoarele din zonă nu au autorizație de funcționare. Infracțiune ! Ei, ce zici ? A avut dreptate ? !”

Apoi, cu voce tare :

— Mă, da' ce mare te-ai făcut, mă. Ce zici, Maria ; cât de mare s-a făcut băiatul ăsta ? Nu-i așa că seamănă leit cu nenea Costache ?

Lovit în moalele capului așa tuns cum era, Sebi tot ar îi arătat mai bine. Autorizațiile ! Autorizațiile de funcționare ! Nu avem autorizații de funcționare. Am făcut o greșală ireparabilă ! Nu ne-am scos autorizații de funcționare ! Am uitat ! Am uitat ! Am uitat...

Ne are la mînă, nemernicul ! Ne are la

mîna. Și acum ne șantajează. A prins momentul prielnic și ne șantajează...

Tăcere contra tăcere !

— Ce-i nepoate, nu te simți bine ? ! Și domnul Nicolae Jean Velescu zîmbește larg, larg, ca în fața camerelor de televiziune.

Maria Diamandi iese și ea din mașină. Iese și trîntește portiera :

— De ce să nu se simtă bine ? ! E emoționat, atît. Doamne, de cînd nu ne-am văzut ! De cînd nu ne-am mai văzut ; uite, atît erai, puișor, uite atît... Și femeia își coboară mîna dincolo de șoldurile mari, proeminente. Apoi continuă : Nae, dai un pepsi ? Hai să intrăm alături, la „Mimoza” și să-i dăm băiatului un pepsi. Un pepsi și o felie de tort. Un cardinal.

Și femeia o ia înainte, spre cofetărie.

Iar Sebi tace. Tace. Tace. A amuțit. Pornește încet, încet, încadrat de Bălanul și Bălăioara. Cu pași mărunți, măsurați...

Un trecător atent ar fi observat însă, un amănunt. Un amănunt în aparență inofensiv : în spatele lui Sebi, pe trotuar, o batistă a fluturat în bătaia ușoară a vântului. O batistă albă.

EPILOG

— Măi copii, voi sînteți modestia întruchipată, zău așa. Ați lucrat după toate regulile artei, ați pus mîna pe trei spioni periculoși iar acum cereți să vă spunem noi ce și *cum* a fost. Nu știu, mi-e teamă că voi iar aveți un plan. Pentru lipsa autorizațiilor nimeni nu va păți nimic, v-am promis. Evident, trebuie să intrați în legalitate. Acum însă, ce mai vreți ?

...Cîteva ore mai tîrziu, în cabinetul colonelului Ștefan Amorăritei lume multă : căpitanul Vasile Ignat, maiorul Traian Irimia, locotenenții Timcu Gherghișan și Dumitru Oprea. Apoi : Sebi, Pandelescu, Livia, Spagheti, Dudu și frații Mihăilă. În plus, o mașină a fost trimisă special să-l aducă pe Puiu, să-l scoată de sub „sechestru”.

Băieții o țin una și bună : mai bine să-i pedepsească pentru lipsa de autorizație, că

merită, da' să le spună și lor totul ; de-a fir-a-păr, de la un capăt la altul !

— Bine, m-ați convins. Pentru ca povestirea să fie completă, vă rog să-mi permiteți să mă folosesc însă nu numai de declarațiile celor trei, ci și de ale voastre. Să vă spun eu, ceea ce, în bună parte, și voi știți.

— Spuneți-ne, spuneți-ne, tovarășe colonel !

— Sigur, tovarășe colonel.

— Păi cum altfel, se poate ? !

— Bucuroși !

— Eu am o rugămintă, tovarășe colonel, face Pandele o rezervă.

— Care ? întreabă Ștefan Amorăriței.

— Să-i spuneți tovarășului Timcu să steargă din procesul verbal chestia aceea cu sticla de bere. Nu de alta, dar dacă aude bu-nică-mea, m-am ars. Două săptămîni nu mai mănînc acasă. Alcoolicii, după părerea ei, n-au nevoie de masă.

Ce-i al lui, e al lui : are haz, Pantelică ăsta. Haz și noroc !

— Vești bune, tovarășe colonel.

Pe ușă a intrat ofițerul de serviciu : Permiteți să raportez. De la Baia Mare ni se confirmă : pasagerul Ionescu Mihail a fost în avion. Stewardesa — de-a noastră, localnică — spune chiar că pasagerul Ionescu Mihail a aterizat.

— Bine, tovarășe Gheorghiu, dacă a aterizat înseamnă că e în oraș. Și dacă e în oraș, înseamnă că un ofițer de-al nostru, cu experiență, îl poate aduce aici într-un ceas. Hai, treacă de la mine, un ceas și jumătate.

„Cîte o jumătate de ceas pentru fiecare sută de mii de locuitori, gîndește plutonierul Gheorghiu. Darnic om, tovarășul colonel !”

— Livia, numește dumneata un ofițer cu experiență, dintre tovarășii de față.

— Eu ?

— Da, nu este Mihai fratele dumatăle ?

Livia se codește. Pe cine să aleagă ? Pe unul cu gradul mai mare ! Dacă are gradul mai mare are și mai multă experiență ! Dar care dintre ei are gradul mai mare ? Ei ? Gra-

dele ! După treaba asta, mă pun eu neapărat la punct și cu gradele !

— Atunci să te ajut eu, intervine Ștefan Amorăritei. Tovarășe Irimia, avînd în vedere că e un caz de excepție...

— Am înțeles, tovarășe colonel...

Și după ce Ștefan Amorăritei se așează între ei, în locul maiorului Irimia, începe :

— Cu șase luni în urmă, la un simpozion pentru agricultură, una dintre comunicările delegației române a reținut interesul unei firme străine. Descoperirea aparținea combinatului nostru. E vorba despre un îngrășămînt ieftin, care sporește randamentul culturilor de porumb cu circa 20-30 la sută. Imediat, firma respectivă a vrut să cumpere brevetul. Partea română a refuzat. Pe de o parte — prețul oferit era derizoriu în comparație cu beneficiile antecalculate ; pe de altă parte — descoperirea era sortită să zacă o vreme în sertare. În depozitele firmei străine existau deja stocuri imense din vechiul îngrășămînt. De unde știm ? Au spus-o

chiar ei, atunci cînd au închis una dintre fabricile concernului și au concediat cîteva sute de muncitori.

Văzîndu-se refuzați, au recurs la altceva. Au apelat la o agenție de spionaj. La „spionii... voștri” !

În rest, totul e tehnică — și încă una destul de subțire : și unchiul Costache Trandafir, și restul ! Unul dintre gemeni — pe numele lor adevărat Pol și Lulu Martinescu, fugiți din țară de peste douăzeci de ani — a venit la noi aproape la trei săptămîni după simpozion. Căuta pe cineva să-l ajute. Și, din nefericire, a găsit. A racolat-o pe Maria Diamandi, asistentă medicală la Spitalul Unificat. O fire ușoară, dornică de aventură. În schimbul unei sume de bani — depusă într-un iluzoriu cont la o bancă din străinătate — aceasta trebuia să smulgă prin vicleșug o scrisoare de chemare în țară. O scrisoare de la un om cu identitate precisă, însă : trebuia să fie neapărat un lucrător din cadrul combinatului chimic. De ce ? Cu oca-

zia decesului acestuia — și o să vedeți că vor aranja și acest deces — omul lor se putea strecura în fabrică : sînt tot soiul de forme de lichidare de făcut, ajutoare de înmormîntare etc.

Victima a fost Costache Trandafir. O șansă nesperată chiar pentru ei. Burlac, fără moștenitori. Omul avea un astm sau cam așa ceva. După vreo zece zile îi mergea chiar bine. Se vorbea și de externarea lui. Într-o zi, Maria s-a prezentat însă la serviciu cu mîna dreaptă bandajată.

— Ce-ai pățit, duduie Maria ! a întrebat bătrînul.

— A, o nimica toată. M-am tăiat cu niște borcane. S-au spart și m-am tăiat. Îmi trece. Am mai văzut eu de-astea. Îmi pare rău însă că nu mă pot ține de cuvînt față de un pacient din salonul 2. E analfabet, săracul. Are aproape 80 de ani. Îi promisesem să-i scriu nepotului, să vină să-l vadă. Acum...

— Păi v-ajut eu, duduie Maria ; ce să-i scriu ?

Și Costache și-a semnat astfel sentința la moarte. După ce i-a scris mesajul atît de dorit, Maria Diamandi l-a ucis. Bătrînul a fost găsit cu fața în pernă, sufocat. În aparență, un accident...

Spre deosebire de voi, noi de aici am pornit cercetarea. Maria Diamandi putea fi arestată imediat ce am aflat adevărul ; între timp sosiseră însă gemenii. Separat, prin puncte de frontieră diferite.

Nu trebuiau să se vadă, dar de comunicat trebuiau să-și comunice unul altuia toate mișcările. Prada trebuia să o scoată din țară Nicolae Jean Velescu, cel din hotel — în realitate, Lulu Martinescu.

Atunci ați intervenit voi. Și se făcea oare să vă „deranjăm” ? — a glumit colonelul. Sau să-l fi arestat pe „nepot” în timp ce bunica lui Pandele bocea alături de camera în care acesta, în loc să stea la priveghi, comunica cu fratele său geamăn, aflat la hotel ?

— Dar codul ? întreabă Sebi. Ce înseamnă de pildă „Turn la G 8. Rocardă” ?

Ștefan Amorăriței îi face semn specialistului în enigmistică — căpitanului Vasile Ignat.

— Păi, lucruri simple, zice Vasile Ignat. G — înseamnă zi, 8 — indică ziua în care urmau să plece. Calculată, evident, din momentul sosirii. Rocardă — schimbul de documente.

— De aici am dibuit noi că avem de-a face nu cu niște jucători de șah, ci cu spioni...

— Da, am auzit, tovarășe Pandele. Mi-a spus Sebi.

Pandele trece peste remarca asta, a colonelului. Fețele tuturor radiază de bucurie. Mai puțin una — fața lui Andrei. Andrei ține morțiș să afle ceva. Să afle ce s-a petrecut cu tînărul hippy.

— Care hippy ? întreabă colonelul.

— Cum care ? sare Andrei. Ăla de l-am închis în port-bagaj. În Opel.

— Cred că ăsta, tovarășe colonel.

Și maiorul Traian Irimia intră ținînd de guler un băiat îmbrăcat tot în maro — maro-roșcat, maro cu dungi etc. —, cu părul mare,

mare de tot, trecându-i dincolo de gulerul hainei. Cu ochelari negri, tip mască.

Tînărul se oprește în mijlocul camerei și își scoate, pe rînd, șapca, ochelarii, peruca...

— Mihai ! exclamă în cor restul echipei.

— L-am găsit în port-bagajul Opel-ului, tovarășe colonel — adaugă maiorul Traian Irimia.

Cine să-l mai audă, însă ? !

București. 29 aprilie 1974.